

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 27 SAYI: 152 Eylül-Ekim 2016

Recep Tayyip Erdoğan İktidarı
Gayrı Meşrudur!

Demokrasi ve
Hukuk Devleti

Gayrı Meşru İktidara Karşı
Mücadele ve Sorunları

Ernesto Che Guevara

Serdar Soyergin
Faruk Açıl, Levent Ertümer, Ziya Erdönmez

Kolombiya'da Gerilla

Ceberut Devletin
Özel Kuvvetleri

Türkiye olağanüstü koşullar içindedir. Sadece Olağanüstü Hal ilan edildiğinden değil, “darbe girişimi” sonrasında tüm devlet kurumlarında ve ekonomik yaşamda olanca genişliğinde sürdürülen gözaltılar, tutuklamalar, görevden almalar ve nihayetinde TSK başta olmak üzere her kurumda gerçekleştirilen tasfiyeler.. Binlerce, on binlerce kamu görevlisi, ordu mensubu bir kararnameyle ya da bir savcının bir hükmüyle bir gecede gözaltına alınabilmekte ve işten atılabilmektedir.

15 Temmuz gece yarısı camilerden verilen salalar ve yapılan çağrılarla sokaklar, Recep Tayyip Erdoğan'ın “alperenleri”nin kitlesel gücüyle lümpen güruhlarca işgal altına alınmıştır. İrili-ufaklı tarikatlar, şeyhler, şihlar bu işgal hareketinin “dini önderleri” olarak ortalığa salınmıştır.

Recep Tayyip Erdoğan'ın üç yıldır hazırlığını yaptığı iç savaş güçleri, özel hareket polisleri eşliğinde sokağa inerken, kendi dışlarındaki herkese karşı kin ve nefretle doludurlar. Her an Recep Tayyip Erdoğan karşıtı her kişiye ve kesimlere saldırıya hazır bu lümpen güruh, ülkeyi gerçek bir iç savaş ortamına sürüklemektedirler.

Bu iç savaş, tek taraflı ilan edilmiş bir savaştır. Savaşın hedefi ise, hazırlıksız ve örgütsüz oldukları için iç savaştan kaçınan toplumsal muhalefet ve tarihinin en zayıf halindeki devrimci mücadeledir.

Bugün için “fethullahçı darbe girişimi” nedeniyle “fethullahçı avı” sürdürülüyor olsa da, ilan edilen tek taraflı iç savaş, er ya da geç, toplumsal muhaliflere ve devrimcilere yönelecektir.

İktidar, 12 Eylül anayasasının oluşturduğu anti-demokratik ve faşist meşruiyeti bile ortadan kaldırmıştır. Recep Tayyip Erdoğan iktidarı gayri meşru bir iktidardır.

OHAL'in vermiş olduğu ve düzenin muhalefet partileri tarafından onaylanan olağanüstü yetkilerle donatılmış Recep Tayyip Erdoğan iktidarına ve onun tek taraflı iç savaşına karşı örgütlenmek ve örgütlenildiği ölçüde ve boyutta mücadele etmek tüm ilericilerin, demokratların, yurtseverlerin ve devrimcilerin hakkı ve görevidir.

3

RECEP TAYYİP ERDOĞAN İKTİDARI
GAYRI MEŞRUDUR!

7

DEMOKRASİ VE
HUKUK DEVLETİ

12

GAYRI MEŞRU İKTİDARA KARŞI
MÜCADELE VE SORUNLARI

22

ERNESTO
CHE GUEVARA

24

SERDAR SOYERGIN
FARUK AÇIL
LEVENT ERTÜMER
ZİYA ERDÖNMEZ

26

KOLOMBİYA'DA GERİLLA

29

CEBERUT DEVLETİN
ÖZEL KUVVETLERİ

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU: Sezai Görür

Yazışma Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

<http://www.kurtuluscephesi.net>

<http://www.kurtuluscephesi.de>

(Bu siteler, Türkiye'de özel yetkili mahkeme kararlarıyla TİB tarafından erişime kapatılmıştır.)

Recep Tayyip Erdoğan İktidarı Gayri Meşrudur!

Recep Tayyip Erdoğan iktidarı **nesnel hukuk** açısından meşruiyetini **tümüyle** yitirmiştir. Doğal olarak, meşru olmayan bir **iktidara karşı** mücadele etmek, direnmek ve savaşmak haklı ve meşrudur.

Bu belirleme nesnel bir gerçekliktir.

Çünkü, Recep Tayyip Erdoğan iktidarı, kendini ve partisini vareden ve iktidara getiren anayasal hukuku değişik yollarla ("torba yasalar"la, Kanun Hükmünde Kararnamelerle, yönetmeliklerle vb.) işlevsiz hale getirmiştir. Giderek de, bu işlevsiz kılınan anayasanın "yasallığına" (kanuniliği) dayanarak fiilen (*de facto*) yeni bir düzen kurmaya yönelmiştir.

Bu yeni düzen, adına ister islam devleti denilsin, ister şeriat düzeni denilsin, ister otoriter, ister totaliter olarak tanımlansın, her durumda kendini vareden anayasal hukukun "yasallığına" ("kanunilik") dayanıyor-muşçasına oluşturulmaya çalışılmaktadır. Bu da düzenin hukukiliği, yani mevcut anayasal hukuku içinde siyasal faaliyet yürüten muhalefet partilerinin sindirilmesinin ve hareketsizleştirilmesinin en temel unsuru olmaktadır.

Bu yönüyle, Recep Tayyip Erdoğan iktidarı "kanun devleti" görünümünde altında "hukuk devleti"ni ortadan kaldırmıştır.

Mevcut anayasanın (ki birçok maddesi değiştirilmiş olmasına rağmen hala 1982 anayasasıdır) "kanuni" bir unsuru olan OHAL (Olağanüstü Hal), yine mevcut anayasanın "kanuniliği" içinde ilan edilmiştir. Böylece OHAL'in sağladığı her türlü yasanın üstünde ve dışında icraat yapılabilmesinin önu açılmıştır.

Her ne kadar mevcut anayasal hukuk açısından OHAL uygulamaları parlamentonun denetimine tabiyse de, uzatılmasıyla ve hatta "12 ay bile yetmez" denilerek uzatmanın sınırsızlaştırılmasıyla hukuk tümüyle ortadan kaldırılmıştır. Bu da Recep Tayyip Erdoğan iktidarını gayri meşru hale getirmektedir.

En yalın ifadeyle, "kendi sınırlarını aşan iktidar gayri meşrudur". Bu sınırlar da, o iktidarı var eden hukuk bağlamında (bir kez daha ifade edelim, bu hukuk henüz "dar ufukları" aşılamamış olan burjuva hukukudur) bireyin özel ve özerk haklarıdır. Diğer bir ifadeyle, birey özgürlüğü ve güvenliği, vicdan, düşünce ve inanç özgürlüğü, basın özgürlüğü ve nihayetinde mülkiyet hakkı bu sınırları ihlal eden her iktidar gayri meşrudur.

Recep Tayyip Erdoğan iktidarının gayri meşruluğuna ilişkin sayısız uygulama örnekleri verilebilir. Neredeyse her gün yazılı medyada yer alan haberler (görevden almalar, işten atmalar, dava bile açılmamışken bir hakim kararıyla tutukluların mal ve mülklerine el konulması vs. vs.) yeterince veri ortaya koymaktadır. Artık ülkede hukuktan söz edilemeyecek bir durum egemendir. Siyasal iktidarın "kanuni" sahipleri, gerek OHAL çerçevesinde çıkartılan Kanun Hükmünde Kararname ile, gerekse "idari tasarruflar"la fiili ve hukuk dışı iktidarı sürdürmektedir.

Mevcut iktidarın gayri meşruluğu, hukuk dışılığı, hukuk hakkında az çok bilgisi olan herkesin gördüğü ve bildiği bir durumdur.

Böyle bir durumda “direnme hakkı” doğar. Bu da, tüm bireylerin, toplumun, gayri meşru iktidara karşı başkaldırma, **zor kullanarak** o iktidarı devirme hakkı demektir.

Bu zor, mevcut iktidarın gayri meşruluğundan kaynaklanan bir meşru zordur.

Gayri meşru bir iktidara karşı “direnme hakkı” böylesine açık ve net olmasına karşın, gayri meşru iktidara karşı bu hakkı kullanmak ya da kullanmanın gerekliliğini kabul etmek o kadar basit ve yalın değildir.

Bugün parlamentoda yer alan “muhalefet partileri” (ki MHP bu tanımın içinde yer almaz) bu gerçekleri bildikleri halde sözelliğin ötesine geçen herhangi bir tutum ve davranışta bulunmamaktadırlar. Yapabildikleri tek şey, Recep Tayyip Erdoğan’ın “ayağına” (“kaçak saray”a) gitmemek ya da onun katıldığı toplantılarda “ayağa kalkmamak”la sınırlıdır. Bu “eylemleri”yle, dolaylı biçimde Recep Tayyip Erdoğan iktidarının gayri meşru olduğunu söylüyormuşlar **gibi** görünürler. Gerçekte ise, “cumhurbaşkanlığı makamı” ile bizi bu makamı temsil eden Recep Tayyip Erdoğan arasına bir sınır çizmeye çalışmaktan başka bir şey yapmamaktadırlar (CHP). Bu da **mevcut hukuk içinde kalınarak** bu gayri meşru iktidarı **değiştirilebileceği** avantajını yaratmaktadır.

Böylece “muhalefet” partileri tarafından **var kabul edilen** bir “hukuk” söz konusu olmaktadır. Ortada bir “hukuk”, “hukuk düzeni” mevcutsa, doğal ve kaçınılmaz olarak “direnme hakkı”, mevcut gayri meşru iktidarın **zor yoluyla devrilmesi hakkı** ortaya çıkmayacaktır.

Mevcut gayri meşru iktidara karşı geniş kitleleri harekete geçirebilecek olan “muhalefet” partilerinin bu yaklaşımı, ister istemez bu hakkı kullanacak olan halk kitlelerini duraksatmakta ve pasifize etmektedir.

Bunun sonucu olarak da, gayri meşru iktidar karşısında halk kitleleri “bir başka güç”ten bu hakkı kullanması beklentisine girmektedir.

Herkesin bildiği gibi, mevcut devlet sisteminde “zor kullanma hakkı” ordu ve polis gücüne aittir. Zor kullanma tekeline sahip olan bu iki güç gayri meşru iktidardan kurtulmanın tek ve yasal unsuru haline gelmektedir. Bu da askeri darbeyi başka bir şey değildir.

Ancak “15 Temmuz kalkışması”yla ya da

“15 Temmuz darbe girişimi”yle görüldüğü gibi, bu zor kullanma tekeline sahip güçler “dış güçler”in (emperyalizmin) onayı ve desteği olmaksızın herhangi bir şey başarabilecek durumda da değildir.

Bu gerçekler bilinmesine rağmen, geniş anlamda “muhalefet”, Recep Tayyip Erdoğan iktidarını gayri meşru ilan edememektedir. Bu nedenle de gayri meşruluk sadece “marjinallerin” ortaya attığı “marjinal” bir yargı olarak ortada kalmaktadır.

Oysa mevcut düzenin içinde yer alan pek çok unsur iktidarın gayri meşru olduğunu değişik biçimlerde ortaya koymaktadırlar.

Örneğin, müzmin CHP karşıtı ve neo-liberal Tarhan Erdem, 15 Temmuz darbe girişiminden bir hafta önce şunları yazmıştır:

“Evet, Sayın Erdoğan seçilmiş bir cumhurbaşkanıdır.

Ancak seçildiği an, Anayasa’nın açık hükümlerini çiğnemiş, sonra gelişen siyasal olayları yozlaştırmış, sonraki seçimlerde seçim kanunlarının ilkelerini bertaraf etmiş, memleketini demokratik seçimlerden de mahrum bırakmıştır.

7 Haziran ve 1 Kasım seçimleri bana göre, yasal ilkelere uyulmadan yapılmış, sonuçlarının yasal kurullarca irdelenmesi engellenmiş seçimlerdir.

Bunlar meşru seçim değildir, bugünkü fiili durum ve yürütülen anlayış sürdükçe yapılacak hiçbir seçim de, ‘eşit seçim’ olmayacaktır.

Yurttaş olarak hiçbir şey değişmeden ‘seçim sonucu’ olarak açıklanacak gayri meşru ilanları tanımayacağımı açıkça beyan ediyorum.” (8 Temmuz 2016, T24.)

Yine 15 Temmuz’dan yaklaşık bir buçuk ay sonra Ali Sirmen Cumhuriyet’teki köşe yazısında şöyle yazmaktadır:

“Kimi faşist düzenler için bile geçerli olan ‘ölümden öte köy yoktur’ sözü, mahalle baskısının devlet güvencesi altına alındığı, neredeyse anayasal bir kurum haline geldiği düzenlerde anlamını yitirmektedir.

21. yüzyılda ortaçağ karanlığını yaşamak işte budur.

21. yüzyılda ortaçağ karanlığını ya-

şayan toplumlar, dışlandıkları için kimseyi suçlayamazlar.

Çünkü içinde buldukları durum bulaşıcıdır ve her toplum da böyle bir duruma karşı kendini korumak hakkına sahiptir.” (Ali Sirmen, 3 Ekim 2016, *Cumhuriyet*)

Bu iki örnek bile Recep Tayyip Erdoğan iktidarının ne denli gayri meşru olduğunu ve buna karşı “direnme hakkı”nın ne denli meşru olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Bunlara ve buna rağmen hala Recep Tayyip Erdoğan iktidarını gayri meşru ilan edemeyen bir “muhalafet” ve bu “muhalafet”in temsil ettiği milyonlarca insan hareketsizdir.

Bu hareketsizlik, pasifizm, “direnme hakkı”nın kullanılması için “bütün koşulların” olgunlaşmış olmadığını göstermektedir. Diğer bir ifadeyle, geniş halk kitleleri gayri meşru iktidarı devirmek konusunda kendilerini yeter derecede haklı ve güçlü bulmamaktadırlar. Bu da “muhalafet”in yarattığı **yanılsamaların** ürünü olduğu kadar, zor kullanma tekelinin **kırlanamamasının** ürünüdür.

Açıkçası, Recep Tayyip Erdoğan’dan “kurtulmayı” isteyen “muhalif güçler”, kanunilik ile hukukilik arasına sıkışmışlardır. Gayri meşru iktidarı ortadan işlevsiz kıldığı ve yer yer ortadan kaldırdığı **yasallığa** hapsedilmişlerdir. Bu yasallık içinde kalarak Recep Tayyip Erdoğan’ın gayri meşru iktidarından kurtulabileceklerini (bir yere kadar) ummaktadırlar. Bu da “sandıksal demokrasi” içinde kalarak, “seçimler” yoluyla bu gayri meşru iktidardan kurtulma beklentisinden başka bir şey değildir.

Bu aldanma, onlarca yıldır tüm “muhalafet” güçlerinin ortak bir yanılsamasıdır.

Recep Tayyip Erdoğan’ın 2007’deki “*Coup de Tête*”si, yani cumhurbaşkanının halk tarafından seçilmesine ilişkin anayasa değişikliği, parlamentarye sistemin yerine “devlet başkanlığı” sistemini getirmiştir. Bu sistemde iktidar olmak için oyların yarısından bir fazla oy almak gerekmektedir. “Muhalafet partileri”nin “birleşik” oy potansiyeli her ne kadar %50’yi geçiyor olsa da, MHP’nin sistem içindeki yeri ve konumu hesaba katıldığında (ki 7 Haziran seçimlerinde bu açıkça görülmüştür), toplumsal muhalafetin hiçbir zaman ve hiçbir koşulda bu %50’yi sağ-

layamayacağı açıktır.

Bu da “sandıksal demokrasi” içinde kalarak birleşik toplumsal muhalafetin hiçbir zaman ve hiçbir koşulda iktidarı alamayacağı demektir. Şeriatçıların ve faşistlerin toplum içindeki güçleri ve ağırlıkları, her durumda %60 dolayındadır. Bu oran değişmediği sürece (ki “sandıksal demokrasi”nin 65 yıllık tarihi buna tanıktır) “sol”un iktidara gelebilmesi olanaksızdır.

Hiç kuşkusuz toplumsal muhalafet güçleri de yanılabilirler, yanılsama içine girebilirler. Cumhurbaşkanı’nın doğrudan seçilmesi “sistemi” ülke tarihinde bir ilktir ve ilk olduğu için de ne olduğu kitleler tarafından anlaşılabilir. Ancak zaman içinde, kendi siyasal deneyimleriyle bunun ne olduğunu görecektir. Elbette o zamana kadar “sistem”le iktidara gelenler mevcut oyunun kuralını, yani anayasal hukuku fiilen ya da “kanunen” değiştirmemiş olurlarsa!

Evet, bugün toplumsal muhalafet açısından Recep Tayyip Erdoğan iktidarının gayri meşruluğu açıkça ifade edilmemektedir. “Yasallık” (legalizm) kendi varlığını korumak uğruna bu gerçeği görmezlikten gelmektedir. Bu, kitlelerin bilincinin bulanıklaştırılmasının birinci nedenidir.

İkinci olarak, toplumsal muhalafet gayri meşru iktidarı devirmek için kendilerini yeterince haklı ve güçlü görmemektedirler.

Örgütsüz olan, “direnme hakkı”nın gerektirdiği zor kullanma olanağına sahip olmayan kitlelerin gayri meşru iktidara karşı direnmesi, mücadele etmesi ve savaşması elbette beklenemez. Ama bu yapılamaz demek değildir.

Doğal ve mantıki olarak buradan çıkan sonuç, kitlelerin örgütlenmesinin ve zor kullanma tekelini kırmasının zorunlu ve gerekli olduğudur.

Bunun yolu ise, “herşeyden önce, günlük maaşet derdi, vs. içinde kaybolan, emperyalist yayınla şartlanmış, düzenin şu veya bu partisine ‘umudunu’ bağlamış kitlelerin dikkatini devrim hareketine” çekmekten geçer.

Bu, gayri meşru iktidara karşı “direnme hakkı”nın kullanılmasının bir yolu olan devrimci silahlı mücadele demektir.

Bugün gayri meşru Recep Tayyip Erdoğan iktidarına karşı mücadele etmek, devrimci silahlı mücadeleyi örgütlemek ve yürütmekle olanaklıdır.

Legalizm ne kadar geniş olanaklara sahip olursa olsun, “yandaş medya” karşısında güçsüz ve etkisizdir. Kentler, bir yandan gayri meşru iktidarın “resmi” zor güçleri tarafından, diğer yandan lümpen “iç savaş güçleri” tarafından işgal edilmiştir. En “masum” protesto hareketleri bile bu güçler tarafından engellenilmekte ve yapılamaz hale getirilmektedir. Diğer bir ifadeyle, kitlelerin ekonomik ve demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi, terörle ya da terör tehdidiyle bastırılmaktadır. Bu koşullarda, kitle-

lerle temas kurmanın, onları bilinçlendirip örgütlenmenin temel mücadele yöntemi silahlı propagandadır.

Recep Tayyip Erdoğan iktidarının gayri meşru olduğunu gören ve bilincinde olan herkesin yapması gereken bu temel mücadele yöntemini örgütlemek ve pratiğe geçirmektir.

Bu yapılamazsa, gayri meşru iktidar giderek konumunu pekiştirecek ve kendi “meşruiyetini” kendi “yasalarından” alan terörle kuracaktır.

[Bu yazı ilk kez *Kurtuluş Cephesi*'nin Ocak-Şubat 2010 tarihli 113. sayısında yayımlanmıştır.]

Demokrasi ve Hukuk Devleti

Hukuk, en bilinen anlamıyla, bir toplumda kişiler ve kurumlar arasındaki karşılıklı ilişkinin belli kurallara bağlanmışlığını ifade eder. Bu nedenle, hukuk, bir kişi ya da kurumun, kendi dışındaki kişi ya da kurumlarla ilişkisinde yerine getirilmesi ve uyulması gereken yükümlülükleri ve sorumlulukları belirler. Bu yönüyle hukuk özel niteliktedir, özel hukuk olarak tanımlanır. Ancak karşılıklı ilişkilerde uyulması gereken yükümlülüklerin ve sorumlulukların yerine getirilmemesi durumunda yaptırımlar ve bu yaptırımları gerçekleştirecek bir özel güç gereklidir. İşte bu yaptırımlar (ceza hukuku) ve özel güç, yani devlet (kamu hukuku) hukukun ayrılmaz parçalarıdır.

Toplumsal ilişkiler ise, her şeyden önce ekonomik ilişkilerdir, yani üretim ilişkileridir. Bu nedenle de, hukuk, her durumda üretim ilişkilerine tabidir ve bu ilişkilerin fiili durumuna uygun olarak biçimlenir. Ancak hukukun en belirgin özelliği, üretim ilişkilerini ve bu ilişkilerde egemen olan durumu (sınıf egemenliğini) yalın, saf ve kesin biçimde tanımlamaz. Bunun yerine, egemen olan ile egemen olunan arasındaki ilişkiye genel bir ifade verir. Bu nedenle de giderek ekonomik ilişkileri doğrudan yansıtmaktan uzaklaşır, hatta onu tersyüz eder. Bunun sonucu olarak da, hukukun toplumdandan ve toplumsal ilişkilerden bağımsız "üstün bir güç" olduğu yanılması ortaya çıkar.

Oysa ki, hukuk, her durumda ekonomik ilişkilere ve ekonomik evrime göre değişen kurallar ve normlar bütünüdür. "Hukukun üstünlüğü" sözü, her durumda, verili bir ev-

redede ekonomik ilişkiler tarafından belirlenen kurallar ve normların o ilişkiler varolduğu sürece varlığının kabul edilmesi ve onaylanması ilkesinden başka bir şey değildir. İlişkiler değiştiğinde, er ya da geç hukuksal kurallar ve normlar (yasalar, anayasalar vb.) bu değişikliğe uymak zorundadır. Bu zorunluluk, açıktır ki, eski, yani değişimden önceki hukukun ortadan kalkması ve yerine yeni, değişen koşullara uygun bir hukukun konulması demektir. Ama bu yer değiştirmenin kapsamı ve genişliği, her durumda ekonomik ilişkilerdeki değişimin kapsam ve genişliğine bağlıdır. Eğer değişim, bir üretim ilişkisinden bir başka üretim ilişkisine geçişle ortaya çıkmışsa, kaçınılmaz olarak hukuk da böylesi temelsel bir değişime uygun olarak temelden değişir. *Özel mülkiyete* dayanan her üretim ilişkisinde hukuk, her şeyden önce bu özel mülkiyetin varlığıyla belirlenen ortak ve genel özelliklere sahiptir. Dolayısıyla bu ortak ve genel özellik içindeki değişim, özsel olarak egemen ilişkilerin değişimini içerdiğinden, hukuk da bu yeni egemen ilişkinin ifadesi olur. Özel mülkiyet düzeninde hukukun bu yeni biçimi, eski hukukun değiştirilmiş ve yeniden biçimlendirilmiş hali olarak ortaya çıkar.

Ancak her durumda, hukuk ne denli değişirse değişsin, "hukukun üstünlüğü" kavramı varlığını sürdürür. "Hukukun üstünlüğü" kavramı, dün eski ekonomik ilişkilere uygun düşen hukuksal normlara ve kurallara uyulması demekken, şimdi yeni ekonomik ilişkilere uygun düşen hukuksal normlara ve kurallara uyulması halini almıştır. Diğer ifadeyle, hukuksal normlar ve kurallar

değişmiş olmasına rağmen, bu normlara ve kurallara uyulması zorunluluğu değişmeden kalır. Bu nedenle, her egemen sınıf ya da kesim, kendi egemenliğine uygun yeni bir hukuk ortaya çıkartırken, yani eski hukuku tümüyle ya da kısmen değiştirirken, “hukukun üstünlüğü” anlayışına hiç dokunmaz, tam tersine “hukukun üstünlüğü”nün en öndeki savunucusu olarak ortaya çıkar. Böylece hukuk ne kadar değişikliğe uğrarsa uğrarsın, onun belirlediği kurallara ve normlara uyulması mutlak, ilahi bir yasa olarak ilan edilir.

Toplumsal evrimin belli bir aşamasında, bu aşamaya uygun bir hukuk ortaya çıktığında, yeni egemen ilişkiler her durumda kendi hukukuna uyulmasını talep eder. Bu nedenle de, böylesi değişim evrelerinde eski hukuku savunanlar ile yeni hukuku oluşturanlar arasında barışçıl ya da zora dayanan bir güç mücadelesi ortaya çıkar. Açık ki, bu mücadele, eski ilişkilerin egemen sınıfları ile yeni ilişkilerin egemen sınıfları arasındaki bir iktidar mücadelesidir. Bu mücadeleden zaferle çıkan kesim kendi hukukunun üstünlüğünü de sağlamış olur.

Bu nedenle, temel hukuk sistemine ilişkin tartışmaların ortaya çıktığı dönemler, egemen sınıf ilişkilerindeki değişimin ortaya çıktığı dönemlerdir. Hukuksal kavramla ifade edersek, değişim egemen ilişkilerde meydana gelen bir değişim olduğu oranda iktidar mücadelesi her durumda anayasal bir hukuk mücadelesiyle birlikte yürür.

Bugün ülkemizde yaşanan olaylar ve AKP'nin yeni anayasa arayışı, kendisinin temsil ettiği sınıf ve tabakaların çıkarlarını temsil eden ve *bu çıkarları her şeyin üstüne koyan* bir siyasal ve hukuksal yapının ortaya çıkartılması çabasından başka bir şey değildir. AKP, bu yolla, kendisinin temsil ettiği kesimlerin çıkarlarına denk düşen hukuku üstün kılacağını varsaymaktadır. Ancak bütün sorun, bu yeni hukuksal yapının mevcut hukuksal yapıyı tümüyle değiştirip değiştirmeyeceğidir. Diğer bir ifadeyle, mevcut “laik” hukuk sisteminin yerine şeriate dayanan bir hukuk sisteminin geçirilip geçirilmeyeceğidir.

Yukarda da ifade ettiğimiz gibi, bir hukuk sisteminin köklü bir biçimde değiştirilmesi, yeni bir rejimin, yeni bir hukuksal düzenin kurulmasıyla sonuçlanması egemen sınıflar arasındaki iktidar mücadelesinin so-

nucuna bağlıdır. Bu iktidar mücadelesini kazanan taraf kendi hukukunu (eski ya da yeni hukuk) üstün kılacaktır. Bu nedenle hukuk alanında sürdürülen tartışmalar (anayasa tartışmaları vb.), her durumda iktidar mücadelesinin bir parçasıdır.

Açık olan, iktidar mücadelesinden galip çıkan taraf, kendi hukukuna uyulmasını ve boyun eğilmesini sağlar. Bunu da “hukukun üstünlüğü” sözleriyle dile getirir.

Gerçekte ise, asıl olan “hukukun üstünlüğü” değil, verili koşullarda varolan hukuka uygun olarak hareket edilip edilmediğidir. İster değiştirilmek istenen hukuk olsun, ister değiştirilmiş yeni bir hukuk olsun, her durumda hukuk, toplumsal ilişkilerde uyulması zorunlu olan ve uymayanların devlet gücüyle uydurulduğu kurallar ve normlar bütünüdür. Hukuktan söz edilen yerde, bu hukukun ortaya koyduğu kurallara ve normlara herkesin uyacağı ve uymayanların uydurulacağından söz ediliyor demektir. Halk deyişle, dere geçerken at değiştirmek, yani belli bir hukuk varlığını sürdürürken yeni bir hukuk ortaya çıkarmak bir şeydir, varolan hukuku hiçe saymak, onu yok kabul etmek başka bir şeydir. Ülkemizin somut tarihsel gerçeği, birinci durumdan daha çok ikinci duruma ilişkindir.

Egemen sınıflar arasındaki ya da daha geniş anlamda sömürücü sınıflar arasındaki ekonomik ilişkilerde meydana gelen değişimlere uygun olarak ortaya çıkan siyasal iktidarlar, her zaman mevcut hukukun kendi siyasal iktidarlarını tam olarak temsil etmediğini, dolayısıyla değiştirilmesi gerektiğini ortaya koyarken, aynı zamanda ekonomik ilişkilerdeki değişimi mutlak ve kalıcı hale getirme istemlerini dile getirmiş olurlar.

“Demokrasi” adı verilen yönetim biçimi ise, değişen sınıf ilişkilerine bağlı olarak değişik iktidarların ortaya çıkabileceğini öngörürken, aynı zamanda temel hukuksal yapının değişmezliğini esas alır. Bu bağlamda “demokrasi”, fiili güç ilişkileri ne denli değişirse değişsin, egemen sınıflar arasındaki ilişkilerin anayasada ifadesini bulan belli bir “consensus”a dayalı olarak sürdürülmesi demektir. Eğer bir siyasal iktidar bu “consensus”u ortadan kaldırmaya yönelirse, açıktır ki, egemen sınıflar arasındaki ilişki kökten değişime uğramıştır ya da siyasal iktidar aracılığıyla böyle bir kökten değişim-

me uğratılması istenmektedir.

Egemen sınıflar arasındaki ilişkilere bağlı olarak ortaya çıkan bu “anayasal” değişim istemi ya da girişimi, her durumda “alttaki” sınıfların tabi oldukları ya da olacakları yeni bir kurallar ve normlar bütünlüğü ortaya çıkarır. Hukuksal olarak nasıl ifade edilirse edilsin, bu kurallar ve normlar, kesin olarak “alttaki” sınıfların, yani yurttaşların hak ve özgürlüklerini değil, yeni egemenlere karşı yükümlülüklerini ve görevlerini saptar. Bu nedenle de, egemen sınıflar arasındaki iktidar mücadelesinin bir aracı ve yansıması olan hukuk ve anayasa tartışmaları, birincil dereceden sadece egemenlerin, yani yönetenlerin değil, yönetilenlerin de kaderini belirler.

Ülkemizin “çok partili” yakın tarihine baktığımızda, asıl olanın iktidar sahiplerinin iktidarlarını pekiştirmek ve sürdürmek amacıyla kendi dışındaki sömürücü sınıflara yeni bir “*consensus*” dayatmasından daha çok, “alttakiler”in, yani yurttaşların kabul edilen hukuk karşısındaki konumlandırılmasıdır.

Hangi anayasal düzen altında olunursa olunsun, ne denli “hukukun üstünlüğü”nden söz edilirse edilsin, somut gerçeklikte, iktidar sahipleri kendi oluşturdukları hukuku bir süre sonra görmezlikten gelmeye başlarlar ve kendi hukuklarını açıkça çiğnerler. Kimi durumda yürütmenin yasama ve yargı karşısında mutlak üstünlüğünün sağlanması şeklinde ortaya çıkan bu hukuk tanımazlık, hukuk ihlalleri, *mutlak iktidar isteminin* bir yansımasıdır. Ülkemizin temel sorunlarından birisi de bu mutlak iktidar istemi ve bu isteme bağlı olarak ortaya çıkan hukuksuzluktur.

Demokratik devrimin tamamlanmadığı, yani gerçek bir demokrasinin mevcut olmadığı, dolayısıyla demokratik hukuk ilişkilerinin kökleşmediği bizim gibi ülkelerde her yeni iktidarı, kendisini iktidara getiren hukuksal ilişkileri değiştirmeye kalkışması ve üstelik hukukun kendi iktidarını sınırladığını düşünerek mevcut hukukun dışına çıkması genel bir özelliktir, sistemin temel niteliğidir. Bugün “sivil vesayet” ya da “tek parti diktatörlüğü” denilen durum, bu özelliğin AKP iktidarı koşullarında bir kez daha ortaya çıkışından başka bir şey değildir.

Bugün AKP iktidarı, kendisini iktidara taşıyan hukuksal yapıyı değiştirmeye kalkışırken, zaten uyulmayan ve sürekli çiğnenen

ve kendisinin de çiğnediği bir hukuksal yapıyı ortadan kaldırmaya kalkışmaktadır.

Gerçeklikte 12 Eylül “hukuku”, yasama ve yargı karşısında yürütmenin mutlak egemenliğinin ifadesidir. Sıkça kullanılan tanımla, güçler ayrımı doktrini, 12 Eylül “hukuku” ile büyük ölçüde ortadan kaldırılmış, yürütme erki mutlak bir güç haline getirilmiştir. 12 Eylül “hukuku”nun yaptığı tek şey, mutlak yürütme erkini hükümet ile cumhurbaşkanı arasında belli bir oranda dağıtmış olmasıdır. AKP’nin yeni anayasa arayışı ise, bu hükümet ile cumhurbaşkanı arasında dağılan mutlak yürütme erkini tek bir kurumda (başbakan ya da cumhurbaşkanı) birleştirme ve belli ölçülerde genişletme isteminin dışavurumudur. Ancak hukuk, hangi hukuk olursa olsun, yürütme gücünün mutlak iktidarını önleyen belli kuralları içermek durumundadır. İşte bu nedenle de, yeni bir anayasa yapılsa bile, bu anayasanın fiili ömrü, hazırlanışı ile kabul edilişi arasında geçen süreyle sınırlıdır. Kabul edildiği andan itibaren, bir kez daha yürütmenin mutlak gücünü sınırlandıracığından gereksiz ve “dar” hale gelecektir.

Evet, ülkemizdeki sorun, yeni bir anayasa ya da yeni bir “*consensus*”, yahut yeni bir hukuk sistemi değil, ilan edilen anayasaya, “*consensus*”a ya da hukuk sistemine uyulup uyulmayacağı sorunudur. Her durumda, hukuku oluşturan iktidarlar ya da varolan hukuk yoluyla iktidara gelenler kendi hukuklarını çiğneyeceklerdir.

Bu durumu AKP’nin sekiz yıllık iktidarındaki “icraatları”na bakarak somutlayabiliriz.

AKP’nin iktidara geldiği koşullarda, ülke tarihinde hiç olmadığı kadar anayasal hukukun dışında, denetlenilmeyen bir yaptırım gücüne sahip fiili kurumlar mevcuttu. TMSF, BDDK ve vergi düzenlemeleri, 1999 ve 2001 krizleriyle birlikte İMF’nin dayatmasıyla ortaya çıkartılmış anayasal hukuk sistemi dışında bir yürütme gücü oluşturmuştur. Anayasa ve yasalar tarafından sınırlandırılmamış, tersine anayasal ve yasal sınırlamaları ortadan kaldırmak için oluşturulmuş olan bu ekonomik yürütme gücü, AKP iktidarı tarafından siyasal amaçlar için kullanıldığı gibi, temsil ettiği sınıf ve kesimlerin güçlendirilmesi için de kullanılmıştır.

AKP’nin İMF “yasalarıyla” ya da 2001 yılının söylemiyle “Kemal Derviş yasaları”yla

giriştiği ilk icraat, yeni vergi yasalarının Maliye Bakanlığına tanıdığı ve yargı denetiminin dışına çıkartılmış yaptırım gücünü “muhalif” esnaf ve küçük sermaye kesimi üzerinde alabildiğine kullanması olmuştur. 2003-2005 arasında “vergi denetimi” adı altında yürütülen ekonomik baskıyla “muhalif” esnaf ve küçük sermaye kesimi sindirilmiştir. Burada söz konusu olan, her vergi hukukunda mevcut olan “vergi denetimi” değil, “Kemal Derviş yasaları”yla Maliye Bakanlığına verilmiş olan her türlü bankacılık işlemlerinin bakanlıkça denetlenmesi yetkisidir. AKP iktidarı, bu yetkiye dayanarak esnaf ve küçük sermaye kesimlerinin banka işlemlerini gözetime almış ve “muhalif” esnaf ve küçük sermaye sahiplerini vergi kaçırdıkları gerekçesiyle denetime almıştır. Üstelik bu iddiada esas olan, iddia sahibinin, yani Maliye Bakanlığının vergi kaçakçılığı iddiasını kanıtlaması değil, iddia edilenin kendi “suçsuzluğunu” kanıtlamasının istenmesidir. Ancak AKP bununla da yetinmemiş, gerçek dışı banka işlemleri ve hesapları uydurarak, “muhalif” esnaf ve küçük sermaye sahiplerini tehdit etmiştir.

“Medya”ya yansımayan ve “medya”nın hiç sözünü etmediği bu örtülü operasyonla “muhalefet” sindirilmiş ve kendisine biat etmeye zorlanmıştır.

Doğrudan İMF'nin istemiyle bankalara el konulmasını ve tasfiyesini hiçbir yasal engel olmaksızın gerçekleştirmek amacıyla oluşturulmuş olan TMSF, AKP tarafından “servetin el değiştirmesi” ya da “servetin yeniden dağıtımı” için alabildiğine kullanıldığı gibi, orta ve büyük sermaye kesimlerinin siyasal baskı altına alınması için de kullanılmıştır.

Bu iki örnek, mevcut yasal düzenlemelerin nasıl yasadışı amaçlarla kullanıldığının, yani hukukun, hukuku çiğnemek için kullanıldığının açık örnekleridir.

Benzer durum iletişimin “yargı kararıyla” dinlenmesi konusunda da ortaya çıkmıştır. Teknik takip, ortam dinlenmesi vb. yollarla ülke çapında her türlü iletişimin “yargı kararıyla” denetim altına alınması ve bu denetim yoluyla suçlamaların yapılması bir başka hukuksuzluk örneğidir.

Bu ekonomik ve siyasal hukuksuzluk yanında ceza hukuku ve hukuk usulleri yasaları da nasiplerini almıştır. Örneğin Münevver Karabulut cinayetinde, hukuk açıkça çiğnenmiştir. “Medya”nın sağladığı “meşru-

iyet”le “sanık”ın akrabaları tutuklanarak “rehin” alınmış ve “zengin” amcası benzer bir “rehin” alınma tehdidi altında “sanık”ı teslim etmeye zorlanmıştır. Açıkça ki, emniyetin bu cinayetin failini yakalamada gösterdiği “üstün başarı”da, hukukun “suçun şahsiliği” ilkesi tümüyle bir yana bırakılmıştır. Ne kadar hukuk devletinden, hukukun üstünlüğünden söz edilirse edilsin, tüm yurttaşlara ilişkin bir hukuk ilkesi (“suçun şahsiliği” ilkesi) ayaklar altına alınırken, hiç kimse sesini çıkartmamıştır.

Diğer bir örnek ise, toplumda “infial” yaratan, “insanlık dışı suç” olarak ilan edilen küçük çocukların ırzına geçilmesi ve öldürülmesi suçlarından tutuklanan kişilerin cezaevinde “intihar” etmeleri ya da “diğer tutuklular tarafından linç edilmesi” olayıdır.

Bu olayda, mevcut hukuk sistemi, hukuk ilkeleri ve bizatihi yasalar yok sayılmıştır. Sanığın suçluluğu hükmen, yani bir yargı kararıyla sabit oluncaya kadar suçsuz sayılması ilkesi (suçsuzluk karinesi) “medya” aracılığıyla ortadan kaldırılmış ve “hüküm” verilmiştir. Üstelik yasaların hükmettiği ceza dışında ölüm cezası “hüküm” verilmiş ve cezaevlerinde fiilen infaz edilmiştir. Böylece hiçbir suçluya, işlediği suçtan ötürü yasaların öngördüğünden farklı ve ağır ceza verilemeyeceği ilkesi de ayaklar altına alınmıştır. Bu da, toplum içinde fiili cezalandırma anlayışının ortaya çıkmasına, dolayısıyla da linç girişimleri için uygun ortam yaratılmasına yol açmıştır.

Ekonomik ilişkilerden siyasal ilişkilere, özel hukuktan ceza hukukuna kadar tüm alanlarda mevcut hukuk kural ve normlarının fiilen işlemez hale getirilmesi ya da askıya alınması, görmezlikten gelinmesi, aynı zamanda mevcut yasaların yasa koyucunun amacı dışında yorumlanması ve amacı dışında kullanılmasıyla birlikte ortaya çıkmaktadır.

Tüm bunlara bazı mahkemelerin ve yargıçların siyasal iktidarı istediği türden kararlar alabilmesi ve bu yolla yasadışı, hukuk dışı uygulamalara “yasal” görünüm kazandırılması örnekleri de eklendiğinde, ülkede sözcüğün gerçek anlamıyla bir hukuktan, hukuk devletinden ve “hukukun üstünlüğü”nden söz etmenin olanaksız olduğu açıkça görülecektir.

Böylesine hukuksuzluğun, hukuk dışılığın kolayca uygulanabildiği, yasaların kolay-

ca bir yana itildiği, görmezlikten gelindiği bir ülkede, açıktır ki, anayasa da, anayasal hukuk da hiçbir bağlayıcılığa sahip değildir. Aynı biçimde, anayasanın “temel toplumsal mutabakat metni” olduğuna ilişkin hukuksal düşünce ve kanı da geçerli değildir. Bu durumda, AKP’nin mevcut anayasaya aykırı yasalar çıkarması ve icraatta bulunması ne kadar “meşru” ise, hiçbir “mutabakat” (*consensus*) aramaksızın meclisteki çoğunluğuna dayanarak bu hukuksuzluğu “meşru”laştıracak yeni bir anayasa yapmaya kalkışması da o kadar “meşru” olmaktadır. Esas olan hukuksuzluktur, yasa koyucuların kendi yaptıkları yasalara uymamalarıdır.

Eğer bir toplumda, yasa koyucular ve yasaları uygulamakla yükümlü olanlar kendi koydukları yasaları çiğniyorlar, yükümlülüklerini yerine getirmiyorlarsa ya da yasaları fiilen uygulanamaz hale getiriyorlarsa, o toplumda hukuktan, hukuk devletinden ya da hukukta ifadesini bulan bir toplumsal düzenden söz edilemez. Böyle bir toplumda, hukuka *uymakla* yükümlendirilmiş her kesim ve herkes, bu hukuka uymama hakkına sahiptir, artık hukuk hiç kimseyi bağlamaz. 1789 Fransız Devriminde “İnsan ve Yurttaş Hakları Bildirgesi”nde ifadesini bulan “*direnme hakkı*”, bu koşullarda tüm yurttaşların hakkı ve görevidir.

Gayrı Meşru İktidara Karşı Mücadele ve Sorunları

“Silahlı propaganda, askeri değil politik mücadeledir. Ferdi değil, kitlevi mücadele biçimidir. Yani silahlı propaganda, pasifistlerin iddia ettiği gibi kesin olarak terörizm değildir. Bireysel terörizmden amaç ve biçim olarak farklıdır.

Silahlı propaganda, belli bir devrimci stratejiden hareketle, emekçi kitlelere elle tutulur, gözle görülür maddi ve somut eylemlerden hareketle, soyuta gider. Maddi olaylar etrafında siyasi gerçekleri açıklayarak, kitleleri bilinçlendirir, onlara politik hedef gösterir.

“Silahlı propaganda, kır ve şehir gerilla savaşı ile psikolojik ve yıpratma savaşını içerir.

“Gerilla savaşının devrimci politik amaçlarla, siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının bir aracı olarak yürütülmesine, yani politik kitle mücadelesi olarak ele alınmasına **Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi** denir.” (Mahir Çayan, *Kesintisiz Devrim II-III*)

Herşeyden önce altı çizilmesi gereken konu, Mahir Çayan yoldaşın açıkça ifade ettiği gibi, gerilla savaşı kavramının, kavram olarak tek başına **nitelik belirleyici** olmadığıdır. “Merkezi otoriteye karşı mahalli mütegalibe* de, düzenli birlikleri yenilmiş bir ordu da düşmanına karşı gerilla savaşı yürütebilir.”

Bugüne kadarki savaş tarihi buna ilişkin sayısız örneklerle sahiptir.

II. Yeniden Paylaşım Savaşı’nda “düzenli birlikleri yenilmiş” Sovyetler de, Uzak Asya’daki İngilizler de Alman ve Japon faşizmine karşı gerilla savaşı yürütmüşlerdir.

Yine Asya, Ortadoğu ve Afrika tarihinde de “yerel otoriteler”in (mahalli mütegalibe) merkezi iktidara karşı yürüttükleri savaşlar, hemen her zaman gerilla savaşı tarzında olmuştur.

Keza yabancı işgal güçlerine karşı yerli güçler de gerilla savaşıyla direniş göstermiş-

lerdir. Anadolu hareketindeki *Kuwayi Milliye* böyle bir direnişin en tipik örneklerinden birisidir.

Bütün bu tarihsel olgulara, Nikaragua’da Amerikan emperyalizmi tarafından örgütlenen ve yönetilen “kontralan”, Afganistan’da Sovyetlere karşı “islamcılann” yürüttüğü gerilla savaşı ve nihayetinde Lübnan’daki Hizbullah hareketini eklemek gerekir.

Burada ifade ettiğimiz değişik örneklerin çoğunluğunun devrimcilikle ve devrimci mücadeleyle hiçbir ilişkisi yoktur. Ama hepsinin ortak özelliği gerilla savaşının yürütülmesidir.

Bunların gösterdiği tek gerçek, **gerilla savaşının**, değişik amaçlarla ve değişik koşullar altında zayıf bir gücün, maddi olarak güçlü bir düşmana karşı yürüttüğü bir savaş tarzı olduğudur.

Gerilla savaşı, en genel tanımla, maddi olarak zayıf gücün, zaman unsurunu kullanarak, maddi (ve teknik) olarak güçlü **düşmanı yıpratarak zayıflatılmasının** ve aynı

* Yerel zorba.

zaman içinde **kendi güçlerini koruyup geliştirmesinin** aracıdır.

Bu özellikleriyle gerilla savaşı, **askeri bir savaş tarzıdır**. Bu nedenle de, gerilla savaşının örgütlenmesi ve yürütülmesi kesinkes askeri savaşın kurallarına tabidir. (Clausewitz, “*Savaş Üzerine*” adlı ünlü yapıtında bu kuralları ayrıntılı olarak ortaya koyar.)

Askeri bir savaş biçimi olarak gerilla savaşı, aynı zamanda kendi güçlerini koruyup geliştirmeyi de içerir. Bu da, gerilla savaşının örgütleyici özelliğini ifade eder.

Gerilla savaşı, küçükten büyüğe, basitten karmaşığa doğru gelişen bir rota izler. Birden binlere, on binlere, tekil harekâtlardan çoklu harekâtlara, tek hedeflilikten çok hedefliliğe, tek boyutluluktan çok boyutluluğa doğru gelişir. Bu gelişimin tek koşulu, gerilla savaşıyla maddi olarak güçlü düşmanın yıpratılmasıdır.

Gerilla savaşında **nitelik belirleyici** olan, savaşın hangi amaçlara ulaşmanın aracı olarak ele alındığıdır.

“Gerilla savaşının devrimci politik amaçlarla, siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının bir aracı olarak yürütülmesine, yani politik kitle mücadelesi olarak ele alınması” onun niteliğini, devrimci niteliğini ortaya koyar. Bu yönüyle ve niteliğiyle yürütülen gerilla savaşı, **politikleşmiş bir askeri savaş** özelliğine sahiptir.

Politikleşmiş askeri savaş biçimi olarak yürütülen gerilla savaşı, siyasi gerçekleri (örneğin iktidarın yolsuzluklarını ya da gayri meşruluğunu) açıklayarak kitleleri bilinçlendirir ve örgütler.

Özcesi, devrimci mücadele açısından gerilla savaşı, kitlelerle temas kurmanın, siyasi gerçekleri açıklama kampanyasıyla onları bilinçlendirmenin ve örgütlemenin aracıdır.

Bu boyutuyla gerilla savaşı, kırlarda ve kentlerde, yani ülkenin tüm sathında yürütülür. Merkezi otoritenin güçlü olduğu, iletişim ve haberleşmenin olağanüstü boyutlarda geliştiği bir çağda, bir kentin ya da bir bölgenin sınırları içinde yürütülen bir gerilla savaşı amaçlarına ulaşamaz.

Bütün bunlar gerilla savaşının (hiç kuşkusuz politikleşmiş askeri savaştan söz ediyoruz) strateji ve taktiklerini belirler.

Gerilla savaşının **strateji ve taktikleri**, mücadelenin belli bir aşamasında **mevcut olan güçlere dayanılarak** saptanır. Diğer

bir deyişle, mücadelenin belli bir aşamasında **varolan güçlerin** savaşta ve harekâta nasıl kullanılacağına ilişkindir. Bu nedenle de, gerilla savaşının bugüne kadar doğruluğu defalarca kanıtlanmış strateji ve taktikleri, savaşın belli bir aşamasındaki varolan güçlere dayandığı için, **savaşın örgütlenmesi ve başlatılmasına** ilişkin bilgi ve deneyimleri kapsamaz. Yani gerilla savaşının “ne yapmalı”sı bilinen ve doğruluğu kanıtlanmış strateji ve taktiklerle yazılamaz.

İçinde yaşanan somut koşullar ya da konjonktürler gerilla savaşının nasıl örgütleneceğini ve başlatılacağını belirler. Öyle koşullar ortaya çıkar ki, bu koşullar altında gerilla savaşının örgütlenmesi ve başlatılması, bir başka koşullara göre çok daha zorludur.

Örneğin, Che Guevara'nın ortaya koyduğu gibi, “Yoğun bir şehirleşmenin ve gerçek bir sanayileşme değilse bile az çok gelişmiş bir hafif ve orta sanayinin bulunduğu ülkelerde gerilla grupları teşkil etmek daha zordur. Şehirlerin ideolojik etkisi, barışçıl usullerle örgütlenmiş kitle savaşları umudunu yaratarak gerilla savaşlarını frenler. Bu da bir çeşit ‘kurumculuk’ yaratır ki, az çok ‘normal’ sayılabilecek olan dönemlerde, halkın geçim şartlarının başka durumlara nazaran pek o kadar çetin olmaması ile nitelenebilir”. (Che Guevara, “*Küba: Bir İstisna mı, Yoksa Sömürgeciliğe Karşı Mücadelenin Öncüsü mü?*”)

Gerilla savaşının “ne yapmalı” ve “nasıl yapmalı” soruları bağlamında Che Guevara'nın ikinci saptaması da şudur:

“Bir hükümet, hileli olsun ya da olmasın, belli bir biçimde halk oyuyla iktidara gelmişse ve en azından anayasal yasallığı (meşruiyeti) koruyorsa, henüz barışçıl mücadele olanakları tüketilmediğinden gerilla çıkışı gelişemez.” (*Gerilla Savaşı*)

Che'nin birinci saptaması, doğrudan “nispi refah” koşullarıyla bağlantılıdır. Bilindiği gibi, “nispi refah”, aynı zamanda **sunidengenin** oluşturulması ve sürdürülmesinde etkin bir unsurdur.

İkinci saptama ise, doğrudan doğruya (üstelik “hileli olsun ya da olmasın”) seçimle iktidara gelmiş bir iktidarı **“meşruiyeti”**yle ilgilidir. Che, seçimlerde hile yapılmış olsa bile, anayasal meşruiyetini koruyan bir iktidar koşullarında (“barışçıl mücadele ola-

nakları tüketilmediğinden”) gerilla savaşının gelişemeyeceğini belirtir. Ancak buradan “gerilla savaşı örgütlenemez” anlamı çıkarılamaz. Che, “*Gerilla Savaşı*” yazısında, “profesyonel ordulara karşı bir şey yapılmayacağı bahanesine sığınan ve edilgen kalan, mekanik biçimde tüm öznel ve nesnel koşulların bir araya gelmesine kadar oturup bekleyen, bunları hızlandırmayı düşünmeyen devrimcilerin ya da sözde devrimcilerin bozguncu tutumuna karşı” şöyle yazar:

“Devrim yapmak için tüm koşullar varolana kadar beklemek gerekli değildir; ayaklanma *fokosu* bunu yaratabilir.”

Ve ekler:

“Doğal olarak, devrimin tüm koşullarının gerilla faaliyetinin verdiği itmeyle yaratılacağı düşünülemez. İlk *fokonun* oluşturulmasını ve pekiştirilmesini olanaklı kılan **zorunlu asgari koşullar** her zaman akılda tutulmalıdır. Halk, sivil talepler çerçevesinde toplumsal hedefler için mücadele etmenin boşuna olduğunu açıkça görmelidir. Barışı bozan, kesinlikle, ezenlerin hukuka karşı iktidarda kalmalarıdır.” (abç)

Bütün bunlar, gerilla savaşının örgütlenmesi ve başlatılmasına ilişkin verilerdir. Ancak toplumsal çelişkilerin ne zaman ve nasıl keskinleşeceği, toplumsal olayların ne zaman ve nasıl değişeceği önceden öngörülemmez. Dolayısıyla, devrimciler beklenmedik gelişmeler karşısında hazırlıksız yakalanmaktansa, hazırlıkların daha zorlu koşullarda yürütülmesini göze almak zorundadırlar.

Lenin, “*Nereden Başlamalı?*” yazısında şöyle söyler:

“... otokrasinin, her yönden kendisini sürekli olarak tehdit eden kendiliğinden patlamaların ya da öngörülemeyen siyasal karışıklıkların etkisi sonucu çökmesi gerçekten olanaklıdır ve tarihsel olarak çok daha büyük olasılıktır. Ama maceracı kumardan sakınmak isteyen siyasal bir parti kendi faaliyetlerini böylesi patlamaları ve karışıklıkları beklemeye dayandıramaz. Biz kendi yolumuzda ilerlemeliyiz ve düzenli çalışmalarımızı kararlılıkla sürdürmeliyiz ve beklenmedik olaylara ne kadar az bel

bağlıysak, herhangi bir ‘tarihsel dönemeç’te hazırlıksız yakalanma şansımız o kadar az olur.”

KIR VE KENT GERİLLA SAVAŞI

Silahlı devrimci mücadele olarak gerilla savaşı (politikleşmiş askeri savaş), mücadele biçimi açısından, silahlı propagandanın ana unsurudur. Silahlı propaganda ise, **Öncü Savaşının** gerçekliğidir. Dolayısıyla gerilla savaşının örgütlenmesi ve yürütülmesi ile Öncü Savaşının örgütlenmesi ve yürütülmesi bir ve aynı şeydir.

Hiç kuşkusuz, gerilla savaşı, zayıf bir gücün hareketli ve esnek bir savaş yürüterek düşmanı zayıflatması olduğundan, tek başına düşman güçlerinin (askeri olarak) yenilgiye uğratılmasını sağlayamaz. Bunun başarılabilmesi için, gerilla savaşının geliştirilmesi ve giderek hareketli savaşa ve oradan da düzenli ordu savaşına geçilmesi gerekir.

Savaşın, devrimci savaşın amacı düşman güçlerini yenilgiye uğratmakken, gerilla savaşının amacı da, düşmanı yıpratarak hareketli ve düzenli ordu savaşına geçişi sağlamaktır. Ama bu gerilla savaşının sonu demek değildir. Bu geçiş sağlandığında ve sağlandığı ölçüde gerilla savaşı ikincil hale gelir ve diğer savaş biçimlerinin tamamlayıcı ve yardımcı unsuru olur.

Belli ve yeterli bir örgütlü güç mevcut olduğu koşullarda, gerilla savaşının **stratejik hedefi**, düşman güçlerinin **yıpratılması** ve **hareketli ve düzenli ordu savaşının** koşullarının yaratılmasıdır. Diğer bir ifadeyle, gerilla savaşı temelinde yürütülen Öncü Savaşının Halk Savaşına dönüştürülmesidir. Bu da, gerilla savaşında askeri eylemlerin ve harekâtların amacıdır.

Gerilla savaşında yıpratma ya da genel olarak (psikolojik ve maddi yıpratma olarak) yıpratma savaşı, her durumda iki yönlü sonuçlar üretir. Clausewitz’in tanımıyla, yıpratma kavramı, “uzun süren bir harekât aracılığı ile düşmanın **maddi kuvvetlerinin** ve **iradesinin** giderek tükenmesi anlamına gelir.” Bu sonuca ulaşabilmek içinde, savaşta düşmandan **daha uzun bir süre** dayanabilmek gerekir. Bu da, bir yönüyle savaşın niteliğine, diğer yönüyle de savaşçıların özelliklerine bağlıdır.

Tüm savaşlarda, karşılıklı güçlerin “düş-

manlık duygusu ve düşmanlık niyeti savaşın başlatılması ve sürdürülmesinde en etken unsurlardır. Diğer ifadeyle, hasım güce karşı duyulan **kin ve nefret, uzun süreli bir savaşın sürdürülmesinde belirleyici bir rol oynar**. Düşmanına karşı kin duymayanlar asla gerçek bir savaşı sürdüremezler. (Burada küçük bir anımsatma yapalım: Recep Tayyip Erdoğan'ın "kindar ve dindar nesil" söylemi, yani "kinine bağlılık" basit bir ajitasyon sloganı değil, düşman olarak tanımlanan kesimlere karşı sürekli ve uzun süreli bir savaş sürdürme hedefinin ifadesidir. Bu kesimin ne kadar "kindar" oldukları da 15 Temmuz sonrasında yürütülen operasyonlarda çok açık biçimde ortaya çıkmıştır. Ne yazık ki, aynı özellik, yani düşmanlık duygusu ve düşmanlık niyeti "laik kesim"de söylemden öteye geçmemektedir. Bu da olası bir iç savaş gerçekliğinde önemli bir dezavantaj oluşturur.)

Gerilla savaşının amacına ulaşabilmesi için **ülke çapında, kır ve kentlerde** yürütülmesi gerekir. Yerel ve yöresel gerilla ne kadar güçlü olursa olsun, bazı istisnai durumlar dışında ne stratejik hedefine ulaşabilir, ne de hareketli ve düzenli ordu savaşına dönüşebilir.

Burada **kırsal alanlarda** yürütülen gerilla savaşı ile **kentlerde** yürütülen gerilla savaşı arasında bir ayrım yapmak gerekir.

En bilinen tanımla, kırsal alanlarda yürütülen gerilla savaşı **kır gerillası** tarafından ve kentlerde yürütülen gerilla savaşı da **kent/şehir gerillası** tarafından yürütülür. Her ikisi de, savaşın yürütüldüğü alanın özelliklerine göre değişik teknik ve taktiklere sahiptir. Dolayısıyla kır ve kent gerillasının oluşturulması, bu teknik ve taktik özelliklere bağlıdır.

Kır gerilla savaşı, her durumda **hareketli bir saldırı savaşıdır**. Düşman, "Süreklilik olarak vurulmalıdır. Bir harekât alanında bulunan düşman askerinin uyumasına izin verilmemelidir; sistematik olarak karakollara saldırılmalı ve tasfiye edilmelidir. Düşmanda her an kuşatıldığı izlenimi yaratılmalıdır." (Che)

Kır gerillasının sabit üsleri ve sabit mevzileri yoktur. Hareketlilik onun temel belirleyicisidir. Kır gerilla savaşı, niteliği gereği **açık savaştır** ve bu savaş **hareketli gerilla birliği** ya da birliklerince (Che Guevara, hareketli gerilla birliğini "*foko*", yani gerilla

odağı olarak tanımlar) yürütülür. Kır gerilla savaşının bu özelliği, onu şehir gerilla savaşından ayıran yanıdır.

Kent gerillası, kır gerillasının aksine, kitlelerle **doğrudan**, yani silahlı bir güç olarak **araçsız** temas halinde değildir. Bu nedenle kitlelerle temas kurmak ve sürdürmek için yardımcı araçlara gereksinme duyar. (Bildiri, broşür, bülten, duvar yazısı, pul, afiş, pankart, ses aygıtları, kitle iletişim araçları gibi.) Bu araçların her birinin kullanımı bir gerilla eylemi olarak düşünülür ve bu anlayışla yürütülür. Kent gerillasının gizliliği ile kır gerillasının açıklığı arasındaki fark net biçimde kavranılmak zorundadır. Kentlerde yürütülen silahlı propaganda, yukardaki nedenlerden dolayı, etkiyi yaratan güç ile etkiyi örgütleyen gücün görelî bir ayrışmasına yol açar. Bir başka deyişle, **etkinin yaratılmasıyla etkinin örgütlenmesi** arasında bir eş zamanlılık söz konusu değildir.

İkinci olarak, koşullar olgunlaştığında kent gerillasına kitlesele katılım söz konusu olamaz; buna katılım bireyseldir, kadrosaldır. Bunun anlamı ise, kent gerillasının zaman içinde bir halk ordusuna dönüşemeyeceğidir. Koşulların olgunlaştığı bir evrede meydana gelen kitlesele katılım, şehir gerilla savaşları yerine şehir ayaklanmalarının geçmesine yol açar. Bu yüzden, kent gerilla savaşı, kendi iç evrimiyle ve koşulların şehirlerde olgunlaşmasıyla kitlesele bir hareketi (silahlı ayaklanma vb.) tek başına başlatıp, yürütemez. Bu, ülke çapındaki gelişmeye bağlı ve kır gerillasına tabi olarak merkezi devrimci örgüt tarafından gerçekleştirilebilir. Bu nedenle de, kent gerilla savaşı kır gerillasına tabidir ve ona göre biçimlenir. Bunun nasıl olacağı ise, doğrudan stratejik rota ve stratejik hedef tarafından belirlenir.

Elde yeterli bir güç mevcutsa, bu gücün savaşın rotasına ve hedeflerine uygun biçimde nasıl kullanılacağı teknik ve taktik bir sorundur. Bu teknik ve taktiğin en temel unsuru ise, savaş alanının **çok iyi bilinmesidir**. Savaş alanı **bilindiği** takdirde, her yer "elverişli arazi" haline gelir.

Gerilla savaşına, özellikle kır gerilla savaşına ilişkin diğer bir sorun da "uygun alan-uygun nüfus" ilişkisidir.

"Uygun alan", kır gerilla savaşının (askeri savaş) yürütülmesine elverişli arazi demektir. Bu yönüyle, düşman güçlerinin ulaşması olanaksız ya da zor olan, kolayca mev-

zilenilecek ve saklanılabilecek dağlık ve ormanlık arazi gerilla savaşı için “uygun alan”lar olarak ortaya çıkar.

“Uygun nüfus” ise, toplumsal ve sınıfsal çelişkilerin keskinleştiği, mevcut düzene karşı tepkilerinin yoğunlaştığı kitlenin varlığıdır.

Alan ve nüfusun her ikisinin de “uygun” olduğu koşullarda gerilla savaşı **daha hızlı** ilerler ve gerillaya katılım çoğalır. Ancak kırsal alanların niteliği ve düşmanın kontra-gerilla taktikleri bu iki unsurun bir araya gelmesine elvermez. Doğal olarak uygun alan ile uygun nüfus ilişkisinin çakışması ideal bir durumdur ve çok istisnai olarak böyle bir ideal durum ortaya çıkar. Bu nedenle, gerilla savaşına “uygun alan” ile gerilla savaşının gelişimini belirleyen “uygun nüfus” hareketli gerilla birliğiyle sağlanır. Bu da, gerillanın **harekât alanı** ile gerillanın barınma ve gizlenme alanlarının farklılaşması demektir.

Buraya kadar gerilla savaşının ne olduğu, nasıl olması gerektiği konularını ele aldık. Her durumda bu konular, elde mevcut bir gerilla gücünün varlığını esas alır. Eğer ortada, hazır bir gerilla gücü mevcut değilse, bu söylenenler sadece **teorik saptamalar** olarak kalır. Teori ne kadar doğru ve tam olursa olsun, pratiğe geçirilemediği sürece kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur. Bu nedenle, mevcut bir gerilla gücünün olmadığı koşullarda ana sorun (“ne yapmalı?”) gerillanın oluşturulmasıdır. Bu da gerilla savaşının hazırlık aşamasını kapsar.

GERİLLA SAVAŞININ HAZIRLIK AŞAMASI

Gerilla savaşının hazırlık aşaması, gerillanın nasıl ve kim tarafından hazırlanacağı sorunudur. “Fokoculuğun teorisyeni” Regis Debray’ın “tarih öncesi bir aşama” olarak gördüğü ve her şeyi cesur, kararlı ve gerektiğinde ölümü göze almış belli sayıda militanın “dağları çıkması” olarak düşündüğü “hazırlık aşaması” teknik bir aşama değildir. Yani belli sayıda militanın “gerillanın arka cephesi, onun sırt çantasıdır” özdeyişiyle “dağlara” çıkması, araziye tanınması, gerekli ve uygun yerlerde silah ve mühimmat depolanı hazırlanması, kendilerini fiziki koşullara uyarlaması, silah, harita vb. askeri araçlarla donatılması gibi salt teknik bir sorun

değildir.

En yalın haliyle, “dağlara” çıkacak olan belli sayıda militanın örgütlenmesi ve bir araya getirilmesi bile bir dizi ön hazırlığı ve ilişkiyi gerektirir. Bunlar da doğrudan siyasal alana ilişkin konulardır ve çözülmesi siyasal olarak gereken sorunlardır.

Sınıfsal ve toplumsal çelişkilerin alabilmediğine keskinleştiği, halkın mevcut düzene karşı tepki ve memnuniyetsizliğin fiilen açığa çıktığı ve eyleme dönüştüğü koşullarda (suni dengenin bozulması), yani herkesin gerilladan ve gerilla olmaktan söz ettiği bir evrede belli sayıda militanı bir araya getirmek ve “dağa” çıkarmak teknik bir sorun olarak görünse de, böyle bir durum istisnai bir durum olarak ortaya çıkar. Che böyle bir durumu, “oligarsik diktatörlük ile halkın baskısı arasında kurulmuş olan **kararsız denge** durumu” olarak tanımlar (*Gerilla Savaşı: Bir Yöntem*).

“Kararsız denge”, her an taraflardan birisinin ağır basacağı bir geçici ve özel bir durumdur. Burada “denge durumu”nun devrimci güçlerin lehine bozulması, oligarşinin silah tekeli sona erdirecek bir silahlı gücün ortaya çıkmasıyla olanaklıdır. Bu nedenle de, **teknik olarak hazırlığını tamamlamış bir gerilla gücünün harekete geçmesi** belirleyicidir.

Örneğin, Kolombiya’da gerilla güçleri (bilinen adlarıyla FARC ve ELN), 1948-1953 yılları arasında süre giden iç savaş (*La Violencia*) tarihine dayanır. Silahlı köylü birlikleri ve özsavunma (“bağımsız cumhuriyetler”) bu dönemde ortaya çıkmıştır. Ama FARC ve ELN gerilla örgütlerinin etkinliği, asıl olarak iktidarın 1961 yılında bağımsız cumhuriyetlere karşı askeri harekate girişmesiyle başlamıştır. Ortada bir iç savaş ve bu iç savaş koşullarında oluşmuş özsavunma birlikleri ve bağımsız cumhuriyetler bulunmaktadır. Köylüler de, bağımsız cumhuriyetler de silahlanmış durumdadır. Bu “kararsız denge” durumunda gerillalar, yani örgütlü silahlı güçler hızla gelişebilmiştir.

Böyle bir ortamda gerillanın örgütlenmesi teknik bir hazırlıkla sağlanabilir.

Burada unutulmaması gereken, kararsız denge durumları ile suni denge durumunun birbirinden farklı özelliklere sahip olmasıdır.

Kararsız denge, karşılıklı güçlerin durumuyla ilgilidir. Ama suni denge, kitlelerin

mevcut düzene karşı tepkilerinin değişik araçlarla (belirleyici olan her zaman siyasal zordur) pasifize edildiğinde ortaya çıkan bir durumdur. Kararsız denge durumu görece olarak daha kısa sürelidir; suni denge ise, göreceli olarak daha uzun bir süreyi kapsar.

Suni dengenin kurulduğu ülkelerde gerilla savaşını örgütlemek ve yürütmek pek çok sorunu da beraberinde getirir.

Kitlelerin mevcut düzene ya da mevcut iktidara (ki bunun gayri meşru olması burada belirleyici değildir) tepkileri nispi refah ve siyasal zor ile pasifize edilmiştir. Bu tepkiler açıkça ifade edilmez ve eyleme dönüşmez. Bu da, özellikle siyasal zorun suni dengenin kurulup sürdürülmesindeki başat rolünün “algı”lanmamasına yol açar. Bunun doğal sonucu olarak da, mevcut düzenin ya da iktidarnın “barışçıl” mücadele biçimleriyle (ki “temsili demokrasi” içinde kalarak) değişebileceği beklentisi ve umudu yaratır. “Temsili demokrasi”de, daha tam ifadeyle, gizli faşizm koşullarında “sandık”, yani seçimler bu “barışçıl mücadele”nin belirleyicisi haline gelir.

Che Guevara bu durumu şöyle ifade eder:

“Dar kapsamlı seçim çekişmeleri; şurada burada seçimi kazananların başarıları; iki milletvekili, bir senatör, dört belediye başkanı, halkın üzerine ateş açılarak dağıtılan büyük çapta bir gösteri; bir öncekine göre bir iki oy farkıyla kaybedilen yeni bir seçim; kazanılan bir grev, kaybedilen on grev; bir adım ileri, on adım geri; belli bir kesimde zafer, bir diğerinde on kez bozgun... Sonra birdenbire oyunun kuralları değişir, herşeye yeniden başlamak gerekir.”

Che, haklı olarak şu soruyu sorar: **Halk enerjisini neden hep böyle boşuna harcıyor?**

Ve bu sorusunu Latin-Amerika somutluğunda şöyle yanıtlar:

“Bunun tek nedeni var: Bazı Amerika ülkelerinde ilerici güçler taktik hedefler ile stratejik hedefleri korkunç bir şekilde birbirine karıştırıyorlar, küçük taktik sorunlarda büyük stratejik hedefler görmek istemişlerdir. Bu önemsiz saldırı mevzilerini ve elde edilen küçük kazançları, sınıf

düşmanının temel hedefleri olarak göstermeyi bilen gericiliğin akıllıca davrandığını kabul etmeliyiz.

Böylesine büyük hatalar işlenen ülkelerde, halk hiçbir değeri olmayan eylemler için son derece büyük fedakarlıklar pahasına her yıl alaylarını seferber eder. Bunlar düşman topçusunun ateşine maruz kalan geçici mevzilerdir.

Bu mevzilerin adı, parlamentodur, kanuniliktir, yasal ekonomik grevdir, ücret artışıdır, burjuva anayasasıdır, bir halk kahramanının serbest bırakılmasıdır... Ve işin en kötü tarafı şudur ki, bu mevzileri elde etmek için bile, burjuva devletin oyun kurallarını kabul etmek ve bu tehlikeli siyasal oyuna katılmak iznini alabilmek için de uslu ve akli başında insanlar olduğumuzu, hiçbir tehlike arz etmediğimizi; örneğin kışlalara ve trenlere saldırmak, köprüleri uçurmak, katilleri ve işkence uzmanlarını cezalandırmak, dağlara çıkıp ayaklanmak ya da yumruklarımızı sert ve kararlı bir biçimde kaldırarak, Amerika’ya son kurtuluş mücadelesinin kesin müjdesini vermek gibi tehlikeli işlerle bir alış-verişimizin olmadığını ispat etmek lazımdır.” (Che Guevara, *Latin-Amerika Devriminin Taktik ve Stratejisi*)

İşte bu solda egemen olan legalizmin ve pasifizmin ortaya çıkardığı gerçeklerdir.

Yukarda ifade ettiğimiz gibi, “şehirlerin ideolojik etkisi, barışçıl usullerle örgütlenmiş kitle savaşı umudunu yaratarak gerilla savaşların frenler”. Bu koşulların **ürünü** olan legalizm ve pasifizm, aynı zamanda bu koşulların **sürdürülmesinin** bir aracı olarak ortaya çıkar. Bu da onları **emperyalizmin ve oligarşinin soldaki uzantıları** haline getirir.*

* “Bir zamanlar”, özellikle sonrasında, Mahir Çayan yoldaşın bu ifadesi demagoji konusu haline getirilmiştir. Bu demagoglar, böyle bir saptamanın solda ayırtıcı ve düşmanlaştırıcı sonuçlar doğurduğunu ve “sol içi çatışmalar”ın ideolojik temeli olduğunu iddia etmişlerdir. Sınıfsal ve toplumsal çelişkilerin keskinleştiği, mutlak bir kutuplaşmanın olduğu dönemlerde, devrim ile karşı-devrim uzlaşmaz bir savaşa girer. Bu koşullarda “tarafsız” olmak, açık ve net biçimde güçlüden yana olmaktır. Devrim cephesinin za-

Gerilla savaşının hazırlık aşamasında ortaya çıkan ikinci bir engel, nispi refah koşullarında mevcut düzene karşı tepkilerin büyük ölçüde pasifize olmasıdır. Özellikle aydın kesim (ki öğrenci gençlik de bu kesimin içinde yer alır), göreceli ekonomik gelişmeden pay alır (ya da pay alabileceği beklentisine girer). Böylece mevcut düzenin niteliğini ve ne yönde evrileceğini daha kolay anlayabilen aydın kesimin düzene bağlanmasına yol açar.

Yine bunun doğal uzantısı ise, bu kesimlerin, yani düzenin bir parçası haline gelen aydın kesimin soldaki pasifizmin ve legalizmin en temel destekçisi haline gelmesidir.

Hazırlık aşamasına ilişkin üçüncü bir sorun da, gerek hazırlık aşamasının, gerekse bizatihi gerilla savaşının **uzun süreli** olmasından kaynaklanır. Özellikle 12 Eylül askeri darbesinin terörü ve ardından Sovyetler Birliği'nin dağıtılmışlığının yarattığı demoralizasyon devrimci silahlı mücadeleye önemli darbeler vurmuştur. Bir dönem eldeki kadrolarla mücadele sürdürülmeye çalışılmışsa da, her durumda mücadeleye yeni unsurların katılımı sürekli olarak gerilemiştir. Bu da, gerilla savaşının hazırlık aşamasının **görece olarak daha uzun süreli olması** sonucunu doğurmuştur.

İşçi sınıfı ve köylülük gibi "sabırlı" olmayan kentli kitleler (ki bunlara küçük-burjuvazi demek fazlaca yanlış olmayacaktır) herşeyin **bir anda ve kısa sürede** olup bitmesini isterler. Uzun süreli bir savaş kadar uzun süreli bir hazırlık çalışması da bu kesimler için "bıktırıcı", "usanç verici"dir. Gelişen konjonktürel siyasal olaylar bu kesimleri harekete geçmeye itse de, bu hareketler kısa süreli hareketler olarak, bir çeşit anlık patlamalar olarak kalır.

Kitlesel ölçekteki bu durum, doğal ve kaçınılmaz olarak bireylere de yansır. Gelişen siyasal olaylar karşısında "birşeyler yapılması gerektiğini" düşünen bireyler, bu ortamda ve bu hava içinde yapılacakların bir an önce yapılmasını isterler. Amerikan emperyalizminin "kültür tekeli"nin ifadesi olan "now!" (şimdi) sözcüğü bu durumdaki bireyler için çok uygun düşer. (Genel tekerlemeyle söylersek, "Barış istiyoruz", "Ne zaman istiyoruz?", "Hemen şimdi!")

yıf olduğu koşullarda bu "yan" mutlak biçimde düzenin yanındır.

Baştan itibaren altını çizerek ifade ettiğimiz gibi, gerilla savaşı, **uzatılmış** bir savaşın başlangıcında temel mücadele biçimidir. Savaş, doğrudan devrimci güçler tarafından uzatılmaktadır. Bu **uzatılmış savaş** aracılığıyla, maddi ve teknik olarak güçlü düşmanı yıpratarak yenilgiye uğratmak olanaklıdır.

Aynı şekilde, yukarda ifade ettiğimiz gibi, askeri darbe koşullarında ağır darbeler almış, giderek demoralize olmuş devrimci güçlerin, depolitizasyon (apolitikleştirme) ve ideolojisizleşme koşullarında yeniden örgütlenmesi ve savaşa hazırlanması kısa vadeli bir olay değil, uzun vadeli bir çalışmayı gerektirir.

İkinci olarak, savaşın belli bir kent sınırları ya da yöre içinde yürütülemeyecek olması gerçeği, ülke çapında **asgari bir örgütlenmenin** yaratılmasını (ki hazırlık aşaması bu asgari örgütlenmenin yaratılmasını hedefler) gerektirir. Ülkenin eşitsiz gelişimi, kitlelerin bölgesel farklılıkları (ki seçimlerde görüldüğü gibi, Ege ve Akdeniz "kıyı bölgeleri" politik olarak daha duyarlı iken, İç ve Doğu Anadolu ile Karadeniz bölgesindeki kitleler mevcut düzenin ve iktidarın mutlak egemen olduğu yerlerdir), asgari örgütlenmenin eşit olarak gelişimini engeller. Bazı bölgelerde hazırlık çalışmaları çok daha kolay ve hızla gelişebilirken, diğer bölgelerde ya hiç gelişmemiştir ya da asgari koşullara göre çok az gelişmiştir. Bu nedenle de, örgütlenme çalışmalarının hızla geliştiği yerler ile henüz gelişen ya da hiç gelişmeyen yerler arasında farklılıklar ortaya çıkar. Hazırlık çalışmalarının hızla geliştiği yerlerde bir an önce harekete geçilmesi beklentisi ve istemi ("Ne zaman?", "Hemen şimdi!") ortaya çıkarken, ülke çapında böyle bir hareketin asgari koşulları oluşmamıştır. Dolayısıyla ülke çapında mücadele edecek bir örgütlenmenin yapabileceği tek şey, diğer bölgelerdeki örgütlenmeyi (hazırlık çalışmalarını) geliştirmektir. Ama hazırlık çalışmalarının hızla gerçekleştiği yerlerdeki beklenti ve istem, giderek bir **"basınç"** oluşturur. Bu "basınç" karşısında beklenti ve istemlere uygun olarak harekete geçmek, ülke çapında mücadeleyi esas alan stratejinin terk edilmesini, yöresel ya da tek bir kentle sınırlı mücadeleyi getirir. Bu da silahlı devrimci mücadelenin mutlak yenilgisine yol açar.

Öte yandan, hazırlık aşamasının uzun olması ve uzaması, daha hızlı gelişen bölgelerde “**sabırsızlığa**” neden olur. Aradan geçen aylar ve hatta yıllar, var olan devrimci enerjinin tükenmesine ve tüketilmesine neden olur. Giderek hızlı gelişen bölgelerdeki çalışmalar dağılmaya başlar. Bu da hazırlık çalışmalarını engelleyerek gerilla savaşını frenler.

Hiç kuşkusuz, bu durum kentlerin “küçük-burjuva” niteliği ile açıklanabilir. Nitekim Régis Debray kentlerin bu “küçük-burjuva” niteliğinden yola çıkarak, “dağ, burjuva ve köylü elemanları proleterleştirir; şehir, proleterleri burjuvalaştırır” sonucuna ulaşmıştır. Bunun mantıki sonucu da, öyle hazırlık aşaması gibi “teferruat”larla fazlaca uğraşmaksızın, eline silahı alıp sırt çantasını yüklenerek dağa çıkmaktan söz eder. Ama Latin-Amerika pratiğinde ve ülkemiz somutluğunda görülmüştür ki, böylesine bir “foko” oluşturma anlayışı, savaşçılar ne kadar üstün niteliklere sahip olurlarsa olsunlar, sonuçta gerillaların yok edilmesine, yenilgiye yol açmıştır.

Hazırlık aşamasının dördüncü sorunu, özellikle gerilla savaşının yürütüleceği kırsal alanlarda **politik kitle çalışması**nın asgari düzeyde yapılması gerekliliğidir.

Bu kitle çalışması, sadece kır gerillasının teknik ve askeri gereklilikleriyle sınırlı (yani lojistik vb. ihtiyaçlar için) bir çalışma olmayıp, halkın en ileri kesimlerinin örgütlenmesine dayanması gerekir. Bu da, kentlerde ve kasabalarda politik kitle çalışması yürütülmesi demektir. Doğal olarak bu çalışma, belli ölçüde gizlilik içerirse de, çoğu durumda açık-legal çalışma olmak durumundadır. Bir yandan açık-legal çalışma, yani kitlelerin ekonomik ve demokratik hak ve özgürlükleri için mücadele etme, öte yanda mutlak gizlilik içinde yürütülmesi gereken kır gerilla savaşının hazırlıkları sözkonusu olur. Çoğu durumda da, özellikle başlangıçta bu iki faaliyet aynı kadrolar tarafından yürütülmek zorundadır. Legal ve illegal, açık ve gizli çalışma arasında doğru bir ilişki geliştirme deneyimine sahip olmayan kadroların bu iki faaliyeti yürütebilmesi olanaksızdır. Bunun sonucu olarak, faaliyetlerden birisi ikincil hale gelir ve bir süre sonra önemsizleşir. Genellikle gerilla savaşının hazırlık çalışmaları bu ikincil ve önemsizleşen çalışmaya dönüşür. Bu da, bir başka “frenleme”

olarak ortaya çıkar.

Hazırlık aşamasının altıncı sorunu, kent- sel alanlardaki gerilla savaşının (kent gerillası) örgütlenmesine ilişkindir.

Kent/şehir gerillası, kentlerde yerleşik nüfusun artmasına paralel olarak artan bir değere ve öneme sahiptir. Dolayısıyla kentlerde gerilla savaşının örgütlenmesi kaçınılmaz olarak öne geçer. Kentlerde, özellikle metropol kentlerinde gerçekleştirilen silahlı eylemlerin kitlelere duyurulması çok daha hızlı ve kolay olmaktadır. Bu yüzden de, kent silahlı eylemleri daha çok istenen eylemler olarak ortaya çıkar.

Böylece hazırlık aşaması çalışmalarının kentlerde yoğunlaşması gündeme gelir. Bu da kır gerilla savaşı hazırlıklarını ve bizatihi savaşı frenler.

Diğer taraftan, oligarşik devletin baskı güçlerinin kentlerde yoğunlaşması, artan polis sayısı ve “mobese kameraları” şehir gerillasının gizliliğini ve hareketliliğini büyük ölçüde engelleyici niteliktedir. 3-5 kişilik gerilla eylemleri organize etmek, bu nedenlerden dolayı, geçmiş dönemlerle kıyaslanmayacak ölçüde riskli olmaya başlamıştır. Bunun sonucu olarak da, tek kişilik, tekil ve bireysel eylemler tercih edilmeye başlanmıştır. Adına “feda eylemi” denilen eylemlere yönelimin ardında bu durum yatmaktadır.

Gerçeklikte ise, şehir gerilla savaşı, kır gerilla savaşına göre daha teknik araçlara gereksinime duyar. Bu teknik araçlar geliştirilemediği sürece, şehir gerillasının hareket alanı giderek daralacak ve nihayetinde yanlış olduğu bilinmesine rağmen “feda eylemi” dışında bir eylem yapılamaz hale gelinecektir. Bu da, somutta görüldüğü gibi, çoğu durumda başarısızlığa yol açmıştır.

Şehir gerillası açısından içinden çıkılmaz bir başka durum da, gecekondü bölgelerinin giderek küçülmesi ve “yanı-legal” (belki de buna “yanı-illegal” demek daha doğru olacaktır) “kitle” gösterilerinin ortaya çıkmasıdır. Böylece şehir gerillasının yerine getirmesi gereken ve şehir gerillası teknik ve taktikleriyle yürütülmesi gereken eylemler yerini “yanı-legal” gösteri eylemlerine bırakmıştır. Bu da, neredeyse şehir gerillasına (“feda eylemleri” dışında) yapacak “iş” bırakmamaktadır. Legal dergi dağıtıcılığıyla “yanı-legal” eylemler neredeyse özdeşleşmiştir. Dernekler, “kültür merkezleri” politik eğitim yapılan mekanlara dönüşmüştür. Si-

yasi gerçekleri açıklama kampanyasının bir aracı olan bildirilerin yerini “basın açıklamaları” almıştır. Sonuç olarak, şehir gerillası yapacak “iş” bulamayan işlevsiz bir faaliyet görünümünü kazanmıştır.

Hazırlık aşamasının yedinci sorunu, kırsal alanlara, özellikle de kasabalara ilişkin yeni gelişmelerdir.

Bugün kırsal alanlarda belli oranda nüfusun toplandığı kasabalar, neredeyse feodal döneme özgü bir içe kapanıklık içindedir. Bu “kapalı toplum” yapısı, her ne kadar ekonomik olarak dışa açıksa da (ki bu “tüketim ekonomisi”nde kaçınılmazdır), “dış dünya”yla ilişkileri ve iletişimi olmayan bir topluluk ortaya çıkarmıştır. Bir çeşit “cemaatleşme” olarak nitelendirilebilecek bir kasabalaşma olgusu vardır.

Bu olgu, ülkenin tüm illerinde, pek çok ilçesinde ve kasabasında kurulan “üniversiteler” ve “bölümler”le paralel gelişmiştir. Daha düne kadar kasabaların dış dünyayla ilişkisini kuran kasaba tüccarı yanında büyük kentlerde üniversiteye giden öğrenciler vardı. Bu öğrenciler, büyük kentlerdeki üniversitelere giderek, kasabanın dar kırsal zihniyetinin büyük ölçüde kırılmasına yol açıyorlardı.

Diğer yandan, geçmişte büyük kentlerde “bilinçlenen” kasabalı öğrenci, okul tatlillerinde kasabaya dönerek, doğrudan kitle içinde yer alabilmekteydi. Bu da yerel kadroların örgütlenmesini sağlayan bir unsurdu.

Neredeyse her ilçede, her kasabada açılan “yüksek öğrenim kurumları”, kasaba gençliğini kendi kasabasının sınırlarına hapsedmiştir. “İçe kapanık”, “cemaatleşmiş” bir kasabada “kırsal bölülük” doğal olarak kalıcılaşmıştır. Bu “yüksek öğrenim kurumları”na “dışardan” (ki çoklukla üniversite sınav puanları başka bir yere girmesine yetmediği için) gelen öğrenciler ise, kasabanın “yabanları” olarak yaşamak zorunda kalmaktadırlar. Ama kasabalılar için bu “yabanlar” birer ekonomik gelir kapısıdır. * “Ya-

* Burada “Komünist belediye başkanı”na sahip “tek ilçe” olan Tunceli’nin Ovacık ilçesinde Munzur Üniversitesi’ne bağlı üç “yüksek öğrenim kurumu” (bölüm) bulunmaktadır. Her ne kadar bu “üç bölüm” “meslek yüksek okulu”ysa da sonuçta “yüksek öğrenim kurumu”dur. Bu üç “bölüm”ün “güvenlik” gerekçesiyle kapatılması üzerine “komünist belediye başkanı”nın yaptığı açıklama gerçeği açıkça göstermektedir: “200 öğrencinin ilçeden gitmesi hem ilçe-

ban” olarak kaldıkları sürece salt bu ekonomik nedenlerle kasabada yaşamalarına olanak tanınmaktadır. Bu “yabanlar”ın çoğunluğu da bir başka kasabanın öğrencileri durumundadırlar. Bir bakıma, cami imamı köy öğretmenini yenmiştir.

Gerilla savaşının hazırlık aşamasına ilişkin bu ve diğer sorunlar çözülmek ve aşılmak zorundadır. Bu gerçekleştirilemediği sürece, kır gerillası, kendi öz kaynaklarından (ağırlıklı olarak kentlerden) beslenen, kendi içinde devinen, kırsal kitleyle iletişimi olmayan bir “foko”ya dönüşmek durumunda kalacaktır. Bunun trajik sonuçları da devrimci mücadelelerin tarihinde yer almaktadır.

Bugün gayri meşrulaşmış ve sadece “özel hareketçılara” dayanan bir Recep Tayyip Erdoğan iktidarı karşısında mücadele etmek, geçmiş dönemlere kıyasla çok daha elverişli ve avantajlı bir durum yaratmıştır.

15 Temmuz darbe girişimi ile tüm komuta yapısı dağılmış TSK, sürekli tasfiyelere uğrayan polis teşkilatı, “butik güvenlik güçleri” haline dönüşmüştür. Yüzbinlerce kişinin “FETÖ” kapsamında görevden alınması ve tutuklanması devlet kurumlarını çalışamaz hale getirmiştir. Devlet kurumlarına değişik “hizmetler” için Recep Tayyip Erdoğan’a mutlak biat etmiş “komiserler”in yerleştirilmesi ve kurumun çalışmalarının bunlarca denetlenmesi, en sıradan işlerin bile bunlara sorulmadan yapılamaz hale gelmesine yol açmaktadır. Bu da bürokratik devlet mekanizmasını işlemez hale sokmaktadır.

Hiç kuşkusuz “butikleşmiş” güvenlik güçleri operasyonel işlevlerini yerine getirmektedir. Ancak bunlar “nokta operasyonları” dışında gerçek bir “güvenlik” unsuru değildir. Jandarma ve polis “özel hareket” gücü, tümüyle kontra-gerilla gücü olarak kurulmuş ve eğitilmişlerse de, bugün sadece Recep Tayyip Erdoğan’ın “özel güvenlik gücü” durumundadırlar. Hiç şüphesiz bu “özel hareketçılar”ın operasyonel gücü küçümsemeyiz, ancak sadece buna dayanan bir silahlı gücün varlığı (ki hepsi paralı askerlerdir) gerilla savaşı açısından avantaj sağlamaktadır. Doğal olarak gerilla karşısında ka-

esnafını, hem halkını mağdur etmiştir. Birçok ev kiralanmış ve ilçede sosyal yapı etkilenmiştir. Vatandaş ile bütünleşen ve **ilçe ekonomisine katkısı** olan öğrencilerimizin il merkezine alınmasını asla doğru bulmuyoruz.”

ayıp verecek olan bu “özel hareket gücü”nün kayıplarının hızla telafi edilmeye çalışılması (ilk oluşumuna göre) niteliği zayıf bir güce dönüşmesine yol açacaktır.

Bu öznel somut koşullarda hazırlık aşamasının tamamlanması her zamankinden çok daha zorunlu ve gereklidir. Gayrı meşru iktidardan kurtulmanın yolu da buradan geçmektedir.

Recep Tayyip Erdoğan’ın bu gayrı meşru iktidarı uzun süredir “iç savaş” koşullarına göre esnafları, muhtarları, tarikatları ve her türden radikal islamcılarını örgütlemeye ve bunları savaşa hazırlamaya çalışmıştır. Özellikle Mısır’daki “Sisi Darbesi” sonrasında bu çalışmalar hızlandırılmıştır. Bu yönüyle de, sadece olası bir iç savaşa karşı değil, aynı zamanda askeri darbeye karşı da bu güçler harekete geçirmek için hazırlanmıştır.

Bu iç savaş ve darbeye karşı hazırlıklar “yerli ve milli” söylemiyle islamcı-faşist bir ideolojik temele oturtulmuştur. PKK’ye yönelik yeni saldırı dalgası da bu ideolojik temeli güçlendirmeye yönelik olmuştur.

15 Temmuz darbe girişimi sırasında, özellikle darbe girişiminin etkisizleştirildiği saatlerde bu güçler harekete geçirilmiştir. Böylece iç savaş hazırlıkları “saha”da sınanmıştır. Ancak en belirgin gelişme, 2015’ten itibaren meşruiyetini yitiren Recep Tayyip Erdoğan’ın OHAL üzerinden tam bir dikta ortamı oluşturmasıdır.

Öte yandan 15 Temmuz darbe girişiminin yaratmış olduğu korku, OHAL aracılığıyla, büyük bir tasfiye hareketi ortaya çıkarmıştır. Özellikle ordu ve poliste yapılan tasfiyeler, bu iki zor gücünün sadece “prestijini” ve “imajını” değil, “dev gibi güçlü”, “karşı konulmaz” gücünü de büyük ölçüde zafaya uğratmıştır. Her ne kadar Suriye’ye yönelik askeri harekâtlar “prestij” ve “imaj” düzeltilmeye çalışılsa da, ordu ve polis gücünün zayıfladığı gerçeği değişmemiştir.

Bugün gayrı meşru iktidar, kendi içinde güvensiz ve korku içindedir. Sadece jandarma ve polis özel harekâtlara dayanarak ayakta kalmaya çalışmaktadır. Bu çabasında 16 Temmuz sabahı harekete geçirilen gerici ve lümpen kitlenin varlığını kullanmaktadır. Olası yeni bir “darbe” girişimine karşı bir silah olarak bu kitlenin kullanılması, aynı zamanda kendi güçsüzlüğünün de dışa vurumudur.

İktidarın bu durumu bazı “iştahtları” artırsa da, “yepyeni” akıllar üretilmesine* yol açsa da, toplumsal muhalefette “düşmanlık duygusu ve düşmanlık niyeti”, yani iktidara karşı kin ve nefret çok belirgin değildir. Bu kin ve nefret (ki toplumsal ve sınıfsal nitelikte olmalıdır) olmadığı sürece iktidarı yıkmaya yönelik bir kitlesel savaş verilmesi olanaksızdır. Bunu yaratmak da, doğrudan devrimcilere ve devrimci mücadeleye düşmektedir.

* 4. Bunalım Dönemi savunucusu bir siyasal çizginin bir unsuru şöyle bir “akıl” yürütmektedir:

“Bu atmosfer Kürt halkının, uygun bir strateji ve bu stratejiye göre belirlenmiş bir taktik çizgiyle (eylemlerin Karadeniz’den Marmara’ya ve hatta Ege’ye bütün şiddeti ve hızıyla yayılması) bir bütün olarak PKK’nin arkasında ‘zorunlu olarak’ saf tutmasını sağlayabilir.

Kürt Siyasal Hareketinin yapacağı böylesi bir sıçrama, kuşkusuz Batı’da, özellikle sürecin başında şovenizmin ve faşizmin en üst düzeye çıkmasına yol açacaktır. Ve elbette bu durum en fazla sosyalistleri olumsuz etkileyecektir. Ancak böylesi koşullarda siyasal varlığını ve elbette siyasal faaliyeti sürdürebilen ve sürece sosyalist ilkelerle müdahale edebilen hareketler, Türkiye halkları için bir başka seçeneği oluşturacaklardır.” (Ural Köroğlu, 30 Eylül 2016, sendika.org)

Bu “akıl” yürütücü, bunu “Batı’yı kapsayacak bir iç savaşa ilerletme” olarak görmektedir. Üstelik bütün bunları iç savaş hazırlıklarını uzun süredir sürdüren ve bizatihi “alan”da sınayan bir iktidar koşullarında ileri sürmektedir. Bu da, “halk ne kadar fazla ezilirse, devrimci mücadeleye o kadar fazla katkı” türünden aydın anarşizminin bir ifadesidir.

Barışçıl mücadele, hükümeti istifaya zorlayan – bunalımın özel koşullarında– kitle hareketleri yoluyla yürütülebilir; böylece halk güçleri sonunda iktidarı alabilirler ve proletarya diktatoryasını kurabilirler. Teorik olarak doğru. Latin-Amerika bağlamında bunu tahlil ettiğimizde, şu mantıki sonuçlara ulaşmalıyız: Genel olarak bu kıtada, kitleleri burjuva ve toprak sahiplerinin hükümetlerine karşı şiddet eylemlerine sürükleyen nesnel koşullar mevcuttur. Pek çok ülkede iktidar bunalımları ve devrim için gerekli bazı öznel koşullar vardır. Açıktır ki, bu koşulların hepsinin olduğu ülkelerde iktidarı ele geçirmemek suç oluşturacaktır. Bu koşulların var olmadığı ülkelerde ise, değişik alternatiflerin ortaya çıkması ve teorik tartışmalarla her ülkeye uygun bir karara varılması elbette doğrudur. Tarihin izin vermeyeceği tek şey, proletarya politikalarının teorisyen ve uygulayıcılarının yapacakları hatadır. Hiç kimse öncü parti konumuna, üniversite diploması gibi sahip olamaz. Öncü parti olmak, iktidarı ele geçirme mücadelesinde işçi sınıfının en önünde olmaktır; zafere giden en kısa yoldan bu savaşa kılavuzluk etmeyi bilmek demektir. Bu, devrimci partilerimizin görevidir ve hata yapmamak için tahlilleri derinlikli ve kapsamlı olmalıdır.

Bugün Amerika’da oligarşik diktatörlük ile halkın baskısı arasında kararsız bir denge durumu görüyoruz. Biz, “oligarşi” sözcüğünü, feodalizmin az ya da çok varlığını sürdürdüğü ülkelerdeki burjuvazi ile toprak sahibi sınıf arasındaki gerici ittifakı tanımlamak için kullanıyoruz. Bu diktatörlükler, kendi sınırsız sınıf egemenlikleri dönemi boyunca işlerini kolaylaştırmak için kendi kendilerine oluşturdukları belli bir “legal” çerçe-

ve içinde işlerini yürütürler. Kitlelerin baskısının çok güçlü olduğu ve burjuva yasallığının, kitlelerin baskısını durdurmak için kendi yapıcıları tarafından çiğnenmek zorunda olduğu bir aşamayı yaşamaktayız. Tüm yasallığın ya da egemen sınıfın yaptırımlarının özgün olarak kurumlaştırıldığı yasaların açıkça çiğnenmesi, sadece halk güçlerinin baskısını artırmaya hizmet eder. O zaman oligarşik diktatörlük, cephesel bir çatışmaya girmeksizin proletaryayı baskı altına almak için eski anayasal düzenin eski yasalarını kullanmaya girişir. Bu noktada bir çelişki ortaya çıkar. Halk, artık diktatörlüğün eski ve yeni baskı önlemlerine daha az katlanır ve onları kırmaya çalışır. Burjuva devletin otoriter, baskıcı ve sınıfsal özelliklerini asla unutmamalıyız. Lenin, bundan şöyle söz eder:

“Devlet, sınıf karşıtlıklarının *uzlaşmazlığının* ürünü ve belirtisidir. Devlet, sınıf karşıtlıklarının nesnel olarak *uzlaştırılmaz* olduğu yerde ve zamanda ortaya çıkar. Ve karşıt olarak, devletin varlığı da, sınıf karşıtlıklarının uzlaşmazlığını tanıtlar.” (*Devlet ve Devrim*)

Diğer bir ifadeyle, biz, “demokrasi” sözcüğünün, sömürücü sınıfların diktatoryasını mazur göstermek için kullanmasına, kavramın derinliğini yitirmesine ve yurttaşlara verilen az ya da çok belirli özgürlüklerin kazanımı anlamına gelmesine izin vermemeliyiz. Devrimci iktidar sorununu görmezlikten gelerek, sadece belli bir burjuva yasallığını yeniden kurmak için mücadele etmek, egemen toplumsal sınıfların kurduğu bir başka diktatoryal düzene geri dönmek için mücadele etmek demektir. Bu, her durumda, mahkuma ucunda daha az ağır bir gülle olan prangaya vurulması için savaşmak demektir.

Bu çatışma koşullarında oligarşi, kendi anlaşmalarını bozar, “demokrasi” görüntüsünü atar ve baskı için oluşturulmuş üstyapıyı kullanmaya çalışsa da, halka saldırır. Ve yeniden bir ikileme yüz yüze geliriz: Ne yapmalı? Yanıtıyoruz: Şiddet, sadece sömürücülerin tekelinde değildir, sömürülenler de şiddet uygulayabilirler ve dahası, zamanı geldiğinde kullanmalıdırlar. José Martí'nin sözüyle: “*Bir ülkede kaçınılabılır savaşı başlatanlar suçlu olduğu gibi, kaçınılmaz bir savaşı durdurmaya çalışanlar da suçludurlar.*” Diğer taraftan Lenin şöyle söylüyor:

“Sosyal-demokrasi savaşa hiç bir zaman duygusal açıdan bakmamıştır. O, insan toplumundaki çatışmaların ortadan kaldırılmasının vahşi bir aracı olarak savaşı lanetler. Ama sosyal-demokrasi, sınıflara bölünmüş bir toplumda, insanın insan tarafından sömürüldüğü yerde, savaşların kaçınılmaz olduğunu bilir. Bu sömürüye son vermek için, her yerde ve her zaman sömürücüler tarafından, egemen ve baskıcı sınıflar tarafından başlatılan savaştan uzak duramayız.”

Lenin bunu 1905'te söyledi. Daha sonra “*Proleter Devrimin Askeri Programı*”nda sınıf mücadelesinin yapısı üzerine tahlil yaparken şunları saptıyordu:

“Sınıf savaşımını kabul eden herkes, iç savaşı da kabul etmek zorundadır. Her sınıflı toplumda iç savaş doğal, ve bazı koşullarda sınıf savaşımının kaçınılmaz devamı, gelişmesi ve şiddetlenmesidir. Bu, her büyük devrimle doğrulanmıştır. İç savaşı kabul etmemek ya da görmezlikten gelmek, büyük bir oportünizme düşmek ve sosyalist devrimi yadsımak olur.”

Bu demektir ki, yeni toplumların ebesi olan şiddetten korkmamalıyız; ama şiddete, halk önderlerin en elverişli koşulları buldukları anda başvurulmalıdır...

SERDAR SOYERGİN

1960/ADANA

26 EKİM 1980/ADANA

1960 yılında Adana'da doğdu. Faşist milis saldırıların yoğunlaştığı bir dönemde, lisede devrimci mücadeleye katıldı. Liseden sonra Adana Eğitim Enstitüsü'ne girdi ve burada THKP-C/HDÖ'nin örgütsel faaliyetleriyle tanıştı. 1979 yılında THKP-C/HDÖ üyesi olarak okul ve mahalle ilişkilerinde çalıştı ve 1979 ortalarında Adana Çukobirlik Yağ Fabrikası'na işçi olarak girerek, sendikal çalışmaların örgütlenmesinde yer aldı. Bu çalışmalarındaki etkinliği, sarı sendikacılar tarafından etkisizleştirilmek amacıyla polise ihbar edildi ve bir süre polis tarafından gözaltına alındı. 1980 başından itibaren polis tarafından aranması üzerine, illegal örgütsel faaliyette bulunmakla görevlendirildi.

14 Eylül 1980 günü Süleyman AYDEMİR yoldaşla birlikte gerçekleştirdikleri cezalandırma eylemi sonrasında oligarşinin resmi zor güçleriyle silahlı çatışmaya girdiler ve çatışmada bir tank yüzbaşısını öldürdüler. Serdar yoldaş, çatışma sırasında aldığı iki kurşun yarası sonucu oligarşinin eline tutsak düştü.

Olayda bir yüzbaşının öldürülmesi nedeniyle 12 Eylül faşist askeri yönetimi çılgına döndü, halka ve devrimcilere duydukları bütün kinlerini Serdar yoldaşın yargılanmasında gösterdi.

40 gün süren tüm yargı-yargıtay ve onay işlemleri, hiç bir hukuk kuralına uyulmaksızın gerçekleştirildi ve idam cezası 25-26 Ekim 1980 gecesi infaz edildi.

Serdar yoldaşın son isteği, zafer günü yoldaşlarıyla birlikte içmeyi düşündüğü kahveyi, cellatların gözlerinin içine bakarak içmek olmuştur.

LEVENT ERTÜMER

1959/BERGAMA

14 EYLÜL 1977/BERGAMA

FARUK AÇIL

1959/BERGAMA

14 EYLÜL 1977/BERGAMA

LEVENT ERTÜMER ve FARUK AÇIL yoldaşlar, 1977 yılında THKP-C/HDÖ üyesi olarak örgütsel faaliyette bulundular. 14 Eylül 1977 günü faşist milislere yönelik silahlı eylem hazırlığı sırasında yanlarında bulunan bombaların patlamasıyla yaşamlarını yitirdiler.

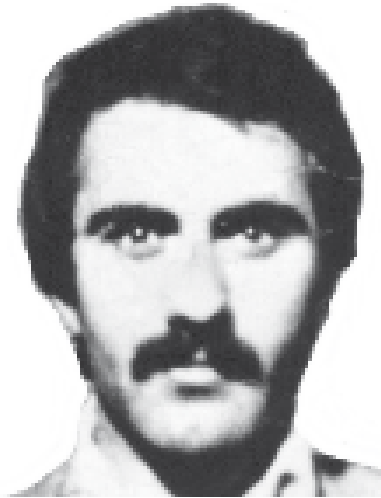

ZİYA ERDÖNMEZ

1954 SİVAS/KANGAL

17 EKİM 1980 İSTANBUL/KADIKÖY

1954 Sivas/Kangal doğumlu Ziya yoldaş, 1973 yılında İstanbul İktisat Fakültesi'ne girişle devrimci mücadeleye aktif olarak katılmıştır. 1973-76 arasında öğrenci hareketi içinde çalışmış ve 1974 yılında AÖS'ne yönelik faşist saldırılarda yaralanmıştır. 1975-76 döneminde İYÖKD Yönetim Kurulu üyesi olarak çalışmış ve 1977'de THKP-C/HDÖ'nin Öncü Savaşı'na başlamasıyla birlikte profesyonel kadro olarak devrimci savaşa katılmıştır. 1979 sonlarında THKP-C/HDÖ İstanbul İl Komitesi üyeliğine getirilmiş ve 1980'de Genel Komite üyesi olmuştur. 17 Ekim 1980 günü Kadıköy Nüfus Dairesi'nin basılması eylemi sırasında oligarşinin resmi zor güçleriyle girdiği çatışmada katledilmiştir.

Kolombiya'da Gerilla

Gayrı meşru bir iktidarın egemen olduğu bir ülkede, Türkiye'de, bu gayrı meşru iktidara karşı mücadele edilmesi gerekliliği bile pek tartışılmazken, birden tüm "medya"nın dikkati (kısa bir süreliğine de olsa) Kolombiya'ya ve Kolombiya'da yapılan "barış referandumu"na yöneldi.

Olay, Kolombiya hükümeti ile FARC-EP arasında dört yıl önce Oslo'da başlayan "barış görüşmeleri"nin 27 Eylül'de Havana'da varılan 297 sayfalık "barış anlaşması"nın imzalanması ertesinde, 2 Ekim'de yapılan referandumda reddedilmesiydi.

Resmi sonuçlara göre, referanduma katılan yaklaşık 13 milyon seçmenin %50,2'si "barış anlaşması"na "hayır" oyu verirken, kabul edenlerin oranı %49,8 oldu. Böylece Kolombiya "barışı" "kıl payı" reddedildi. 6.377.482 "evet" oyuna karşı 6.431.376 "hayır" oyu çıkmıştı. Aradaki fark, sadece 53.894'dü. Bu da "kıl payı" denilmesini doğal hale getiriyordu.

Kimi "köşe yazarları" ya da "çokbilenlere" göre, bu sonucun ortaya çıkmasında çatışmaların olmadığı bölgelerdeki insanların, savaşın ne anlama geldiğini anlamamaları belirleyici oldu. Kimilerine göre ise, zaten "temel haklarla ilgili bir konunun referandumla götürülmesi yanlış", dolayısıyla referandum sonuçları pek de önemsenecek bir durum değildi.

Biraz daha "olay"ı anlamaya çalışan ve biraz olsun birşeyleri araştıranlar ise, ortaya çıkan "tablo"nun referanduma katılımın düşüklüğünden meydana geldiğini saptadılar. Resmi sonuçlara göre de, referanduma katılım oranı %37,4'te kalmıştı.

Ve ardından yine "köşe yazarları" ve "çokbilenler" böylesine düşük bir katılımın nedenleri üzerine kalem oynatmaya başladılar. Kimisi katılımın düşüklüğünden devlet başkanı Juan Manuel Santos Calderón'u sorumlu bulurken, kimileri de çatışmaların yaşandığı kırsal alanlardaki nüfusun sandığa gitmemesinin belirleyici olduğunu ileri sürdüler.

Böylece, bir yandan "çatışmalardan" daha az etkilenmiş bölgelerin referandumda "hayır" oyu kullandığı söylenirken, diğer yandan doğrudan çatışma alanında bulunan nüfusun referanduma katılmadığı söylenir oldu.

Bu birbiriyle çelişen iki iddia ya da "yorum"dan çıkartılabilecek tek sonuç, "olay"ın hiç de çatışmalardan "etkilenme/etkilenme" ile ilgili olmadığıdır.

Bu durum, yani referanduma katılma oranının çok düşük oluşu, geniş halk kitlelerinin "barış anlaşması"ndan bir *beklentileri olmadığı* şeklinde de yorumlanabilir. Belki de böyle bir sonucun ortaya çıkmasının ana nedeni, halkın siyasal olaylara ve gelişmelere *kayıtsız ve ilgisiz* oluşudur.

İşte bu olgunun gerçekliği de Kolombiya tarihinde yatmaktadır.

Kolombiya tarihinde "sandıksal demokrasi" oyunu 1953 askeri darbesi sonrasında başlamıştır.

1958 yılında yapılan ilk seçimler, bildik "iki partili seçim oyunu" (liberaller ve muhafazakarlar) olarak ortaya çıkmış ve Liberal Parti adayı Alberto Lleras Camargo geçerli oyların %80'ini alarak devlet başkanı seçilmiştir. *La Violancia* dönemi ve askeri

darbe sonrasındaki bu ilk seçime katılım %57,7 olmuştur.

1962'de yapılan devlet başkanlığı seçimi bu kez Muhafazakar Parti adayı Guillermo León Valencia oyların %84'ünü alarak kazanmıştır. Seçime katılım oranı ise, "resmi" verilere göre %48,8'e düşmüştür. Pek çok kişi, özellikle kırsal bölgelerdeki seçmen yaşındaki pek çok kişi kaydedilmemiş olduğundan gerçek katılım oranı %41,8'de kalmıştır.

Ve böylece Kolombiya tarihinde "Abstención" olgusu ortaya çıkmıştır.

"Abstención", sözcük anlamıyla, bir şeyden kaçınma, çekimser kalma durumunu ifade eder. Söz konusu seçim olduğundan "Abstención" seçime katılmamak anlamına gelmektedir.

1962 seçimlerinde seçime katılmayanların oranı %58,2 olarak gerçekleşmiştir.

İşte bu tarihten itibaren Kolombiya seçimlerinde "katılım oranı"ndan daha çok "katılmayanlar", "oy kullanmayanlar" hesaplanır olmuştur.

1966 devlet başkanlığı seçimini Liberal Parti adayı Carlos Lleras Restrepo geçerli oyların %71,8'ini alarak kazanmıştır. Böylece Liberal Parti ile Muhafazakar Parti'nin Madrid'te yaptıkları anlaşmaya uygun olarak "iki partili seçim tahtravallisi" "tıkır tıkır" işlemiştir. Ancak seçimlere katılmayanların oranı %60'ları aşmıştır.

İşte FARC (ve "ikinci büyük gerilla örgütü" olan ELN) böyle bir ortamda örgütlenmiş ve gerilla savaşını sürdürmüştür.

Burada vurgulanması gereken bir olgu da, 1965 yılında ELN'e katılarak gerilla olan katolik rahip *Camillo Torres*'tir.

Camillo Torres, seçimlere katılarak oy almaya çalışmak yerine, seçimlere katılmayan kesimleri örgütlemeye yönelmiştir. Üstelik FARC ve ELN örgütleri gerilla savaşını sürdürdükleri bir dönemde buna girişmiştir.

"Bu kesimin örgütlenmesi, diyor Camillo Torres, bir devrimci hareketin oluşturulması ve iktidarı ele geçirmesi yönünde atılmış en önemli adımlardan birisi olacaktır. Buna ulaşıldığı zaman, Kolombiya, Gaitán'ın katledilmesiyle, politik şiddete gelinmesiyle ve diyalektik olarak diğer politik hareketlerin yetersizliği nedeniyle engellenen devrimci değişimin

sürdürülmesi için gerekli büyük bir kitle hareketine sahne olacaktır. Bu sonuca ulaşıldığında, oligarşinin Kolombiya halkı üzerindeki uzun egemenliğinin izin verdiği ve hatta teşvik ettiği koşullar –tarihsel temel– ortadan kaldırılacaktır." (Richard Gott, *Latin-Amerika'da Gerilla Hareketleri II*, s. 68)

Camillo Torres bu yöndeki çalışmalarını 17 Mart 1965'de Medellín'deki bir toplantıda programatik olarak ortaya koydu ve "Birleşik Halk Hareketi Platformu"nu oluşturdu.

Böylece dünya tarihinde belki de ilk kez, seçimlere katılmak yerine, seçimlere katılmayan ve oy kullanmayan kitleyi örgütlemeye yönelmiş bir hareket (üstelik, yukarıda belirttiğimiz gibi, FARC ve ELN gerilla savaşını sürdürürken) ortaya çıktı.

Camillo Torres'in "Platformu", birleşik halk hareketi yaratma hedefiyle gerilla örgütleriyle de bağlantı kurdu. "Platform" üzerinden "Abstención"ların örgütlenmesinin karşılaştığı pek çok sorun karşısında yeni bir örgütlenmenin, bir parti örgütlenmesinin gerekli olduğu görüldü. Böylece Camillo Torres'in seçimlerde oy vermeyen kitleyi örgütleme çalışması partileşmeye yöneldi. Ama bu parti, bilinen parti özelliklerine sahip değildi. Amacı, seçimlere katılmak değil, seçimlere katılmayan kitleyi örgütleyerek seçimlere katılan partilere alternatif bir parti kurmaktı.

Camillo Torres kurulacak olan partinin ne yapacağını da şöyle ilan etti:

"İlk yapılacak şey, kırlara çekilmek ve kentlerde savaşmamaktır.

İkincisi, kırlarda onu destekleyecek örgütlenme oluşturulana kadar saldırı başlatmamaktır...

Kitlesele gösteriler, devrimci coşku ve ajitasyon hemen kitle örgütlenmesine dönüştürülmek koşuluyla ve dönüştürüldüğü ölçüde yararlıdır...

Seçimlerde oy kullanmamak, kendi başına devrimci bir silah değildir; etkili ve etkin örgütlenme ve disiplinle birlikte yürütülmelidir." (agy, s. 94)

Bunun sonucu ise, o zamana kadar "Platform"a katılmış değişik sol örgütlerin ayrılması oldu. Böylece Camillo Torres hareketi sönümlenirken, "birleşik cephe" giri-

şimi de son buldu.

Ve Camillo Torres, parti program taslağında yazdığı gibi “kırlara çekildi” ve ELN örgütüne katıldı.

Kolombiya’da, seçimlere katılım oranından daha çok *katılmayanların oranının* temel bir olgu haline gelmesinin tarihsel oluşumu budur. Bu nedenle de “barış referandumu”na katılımın çok düşük olması (%37,4), “*Abstención*”un %62,6 olması hiç de şaşırtıcı değildir.

Hiç kuşkusuz, tüm bu tarihsel temele rağmen referandumdaki oyların dağılımının da belli bir anlamı ve değeri vardır. Örneğin, Kolombiya’nın başkentinde (Bogotá) “*Abstención*” %53,7 olurken, barış anlaşmasına “evet” diyenlerin oranı %56 olmuştur. Atlantico ve Bolívar bölgesinde katılım oranı %40’ları geçmezken, “evet” oylarının oranı %60’lar düzeyinde gerçekleşmiştir.*

Referandumda “evet” ve “hayır” oylarının ülke çapındaki dağılımına bakıldığında, bir ölçüde “çatışma bölgeleri”nde ve “kıyılarda” “evet” oyunun yüksek çıktığı görülmektedir.

Ancak bu durum, genel olarak gerilla savaşı açısından, özel olarak FARC açısından pek de “iyimser” bir görüntü değildir. “Çatışma bölgeleri”nde %60’lar düzeyinde çıkan “evet” oyları, aynı zamanda bu bölgedeki oy kullanan kitlenin çatışmalardan ve savaştan uzak durmak istedikleri anlamına gelmektedir. Diğer ifadeyle, FARC’ın kitle tabanlı savaştan sürdürülmemesinden yana bir tutum takınmıştır. Bu da FARC’ın giderek güçsüzleşmesi demektir.

Yine de bir “umut” vardır. Bu da, seçime katılmayanların oranının gerilla savaşının başlangıcındaki (1962-1966 yılları) kadar yüksek oluşudur. Kolombiya oligarşisi (ki latifundistler, büyük toprak sahipleri hala etkin bir unsurdur ve ülkenin orta bölgesinde geniş topraklara sahiptirler) ne yaparsa yapsın Kolombiya halkının büyük bir kesimi üzerinde siyasal etkiye ve güce sahip olamamaktadır. Bu da Kolombiya’nın yarınları açısından tek umut veren olgusudur.

Son olarak Kolombiya’daki “barış görüş-

meleri”nden ve “barış anlaşması”ndan “kısadan hisse” çıkarmaya çalışanlara değinelim.

Büyük bir “medya” kampanyasıyla Oslo’da başlayıp Havana’da yürütülen “barış görüşmeleri”nden yola çıkarak Türkiye için “model” üretmeye çalışanlar vardır. Bu “barış görüşmeleri” ne kadar ayrıntılı yürütülmüş olursa olsun (ki sonuçta 297 sayfalık bir metin çıkmıştır), son tahlilde bir gerilla örgütünün kendisini tasfiye etmesidir. Üstelik FARC’ın “barış anlaşması”nı, “medyatik” dilden söylersek “mermiden yapılan kalemle” imzalaması Kolombiya tarihinde ilk değildir. Daha önce Kolombiya tarihinin en büyük eylemlerini gerçekleştirmiş olan (ki bunlar arasında Bogota’daki Adliye Sarayının 40 gerillayla ele geçirilmesi eylemi vardır) M-19 (*Movimiento 19 de Abril*/19 Nisan Hareketi) böyle bir anlaşma yaparak legal siyasi harekete dönüşmüş ve kendisini feshetmiştir. Ama bu tasfiye ve legalizasyon sonrasında Kolombiya’daki savaşın bir unsuru olan “paramiliter” çeteler tarafından pek çok yöneticisi ve üyesi vahşice katledilmiştir. Aynı şekilde EPL (*Ejército Popular de Liberación*/Halk Kurtuluş Ordusu) ve EPL (*Ejército Revolucionario del Pueblo*/Halkın Devrimci Ordusu) legalize olarak gerilla savaşını terk etmişlerdir.

Ayrıca FARC daha önce 1984 yılında ateşkes ilan ederek “barış görüşmeleri”ne başlamıştır. Üstelik, Union Patriótica (Yurtsever Cephe) oluşturarak önemli ölçüde legalize olmuştur. 1987’le kadar süren bu dönemde yüzlerce Yurtsever Cephe üyesi “paramiliter” çeteler tarafından katledilmiştir.

FARC, 1998-2002 yılları arasında ateşkesle birlikte ikinci bir “barış süreci” yürütmüştür. Ancak bu ateşkes süreci 2002 yılında Kolombiya ordusunun yoğun saldırı başlatmasıyla sona ermiştir.

“Kıssadan hisse”: Bir gerilla örgütü “kurşun-kalem”le bir “barış anlaşmasına imza atabilir ve kendini tasfiye edebilir. Ama bunun da bir bedeli vardır. Bedel de, “barış” denilen şeyin “egemen sınıfın baskı aygıtı”nın insafına terk edilmesidir.

* Bu arada “merak” edenler için “uyuşturucu kartellerinin merkezi” olarak bilinen ve Kolombiya’nın ikinci büyük kenti olan Medellin’deki referandum sonuçlarını verelim. Referandumda seçmenlerin %46’sı katılmış ve “evet” oyları %37 olurken, “hayır” oyları %63 olmuştur.

Ceberut Devletin Özel Kuvvetleri

Sömürge, yarı-sömürge ve geri-bıraktırlmış ülkelerde, yani emperyalizmin egemenliği altındaki ülkelerde, devlet, herşeydir. Özellikle servetin dağıtımında bu ülke devletlerinin belirleyici niteliği, her durumda devletin ele geçilmesi ya da devlet görevinde önemli bir yer işgal edilmesi yönünde bir amaç ortaya çıkarır. Bu aynı zamanda bu ülkelerdeki “devletetaparlık”ın, devlet fetişizminin oluşmasına hizmet eder.

Devlet fetişizmi (devletetaparlık) kimi zaman yasalarla, kimi zaman doğrudan “ceberut devlet” uygulamalarıyla desteklenir. Bu da faşist zihniyetin kendisini devlet fetişizminden beslemesine yol açar.

Ancak “devletetaparlık” en tipik sonuçlarını sıradan, ortalama “vatandaş”ta ortaya çıkardığı başkalaşımında kendisini gösterir.

Sıradan, ortalama bir “vatandaş”, bu durumda kaldığı sürece “devletetapar” ve devlet karşısında korkuya dayalı bir “saygı” içinde bulunur. Onun gözünde, en sıradan bir devlet görevlisi, herşeyi yapmaya muktedirdir. Doğal olarak da, bu “herşeyi yapmaya muktedir” devlet görevlisi “ceberut devlet”in somut varlığı olarak görünür. Ama yanı zamanda servetin dağıtımını da yapabilen bir güce sahip olarak düşünülür. Bu yüzden de, sıradan bir devlet görevlisi (ki bunun bir devlet kurumunda “kapıcı” olması bile önemli değildir), hem “döven” (baskı ve şiddet), hem de “seven” (servet dağılımını sağlayarak maddi kazanç sağlayan) bir güç olarak görünür.

Oysa o devlet görevlisi, devlet görevlisi olmaktan önce herkes gibi, sıradan, ortalama bir “vatandaş”tır. “Devletetaparlık”ın

egemen olduğu ülkelerde bu sıradan, ortalama “vatandaş” devlet görevlisi olduğu andan itibaren başkalaşıma uğrar ve kendisini devletle özdeşleştirir. Günlük yaşamında ve görevinde “devlet gibi” hareket eder. Devlet kademelerinde yükseldikçe (yükseltilirse) bu “devlet gibi” hareket tarzı, giderek “bizatihi devletin kendisi” gibi davranmaya dönüşür. Asan, kesen, ezen, döven, ama her durumda şefkatli, sevecen bir devlet olur.

Aynı devlet görevlisi devletteki görevinden ayrıldıktan sonra (emeklilikle vb. nedenlerle) yeniden sıradan, ortalama “vatandaş” konumuna geri döner. O andan itibaren, devlet görevlisiyken yaptığı tüm özdeşleştirmelerden kaynaklanan tutum ve davranışlarını “sıfırlar”. Bu konuda Balyoz, Ergenekon (“medya” diliyle) “kumpas davaları”nda yargılanan generaller (başta İlker Başbuğ olmak üzere hepsi) bunun tipik örneğidir. Üniformalarını çıkardıkları ya da çıkartıldıktan sonra, üniformalarıyla yaptıkları tüm “hizmetler”den muaf hale gelirler. Artık onlar “babacan”, “bilge” ve “tecrübeli” birer “vatandaş”a dönüşürler.

Oysa, örneğin İlker Başbuğ, 12 Mart 1971 askeri müdahalesi döneminde düşük düzeyli bir subay olarak “hizmet” vermiştir. Bu sıkıyönetim döneminde (26 Nisan 1971-26 Eylül 1973 arasında), “emir-komuta zinciri” içinde görev icra etmiştir. Bu görevlerin içinde aydınların tutuklanmasından, tutuklulara işkence yapılmasına kadar her türlü insanlık dışı “görevler” yer alır.

Keza, aynı İlker Başbuğ, 12 Eylül askeri darbesinde binbaşı rütbesiyle Trabzon’da

“görev” yapmıştır. Bu “görev”in sıkıyönetim komutanlığını kapsadığı açıktır. Bugün için bu “görev” sırasında neler yaptığı bilinmesede, 12 Eylül askeri darbesini “darbe olarak görmediğini” açıkça beyan etmiştir.

Ama artık devlet görevlisi değildir. Doğal olarak sıradan, ortalama “vatandaş” a dönüşmüştür ve her “vatandaş” gibi tüm geçmişinden varestedir.

Devlet görevlisiyken “herşeye” (ki insan öldürme bunun içindedir) muktedir olduğunu düşünen ve “devletin kendisine verdiği görevi” “layıkıyla” yerine getirenlerin diğer bir örneği de, 15 Temmuz darbe girişimi sırasında Marmaris’e gönderilen (yine “medya” diliyle) “suikast timi”dir.

MAK, SAT ve SAS komandolarından oluşmuş bu karma 18 kişilik “tim”, “özel kuvvetler mensubu” olmanın verdiği özgüvenle hareket etmişlerdir.

Buraya kadar bu “tim”, kendisini devletle ve daha ötesi devletin “en gözde” “özel kuvvetleri”yle özdeşleştirmişlerdir. Hareket tarzları, tutum ve davranışları, giyim-kuşamları ve nihayetinde ellerindeki en gelişmiş silahlarıyla bu özdeşliğin gereğini “hakkıyla” yerine getirmeye hazırdılar. Ancak “darbe” girişiminin sona ermesiyle birlikte Marmaris’te kendi başlarına kalmışlardır.

Kendi başına kalan “tim”in ilk yaptığı işlerden biri, kendilerine bir süre saklanacakları yer aramak olmuştur. Ama bunu yaparken de, tüm silah ve teçhizatlarını “arazide” kolayca bulunabilir bir biçimde ve düzen içinde bırakmışlardır.

Bu “özel kuvvetler”e ilişkin “enformasyon”lara bakılacak olursa, böylesi bir “tim”, 40 kilo ağırlıkla günde 30-40 kilometre yol alabilecek niteliğe sahiptir. Ayrıca “her türlü doğa koşullarında” barmabilme ve her

türlü yiyeceklerle beslenebilme eğitimine sahiptirler. Kendi propagandalarına göre, “en vahşi doğa koşullarında bile hayatta kalabiliyorlar”.

Bu hesaplara, 15 Temmuz’dan 15 gün sonra yakalanan “tim” mensuplarının 300-400 kilometrelik bir alanda bulunmaları gerekirken (“terör uzmanı” Mete Yazar ilk günlerde bu yorumu yapmıştır), Marmaris’in 5-10 kilometre uzaklığında ele geçirilmişlerdir. Üstelik yakalanmalarına yol açan olay da içlerinden birisinin bir marketten “bulgur, çikolata, helva ve 10 ekmeğe” almasıdır. Bilinen rivayete göre, yılan etinden kaplumbağa çorbasına kadar herşeyi doğadan sağlayan “özel kuvvetler mensupları”, bunun yerine marketten alışveriş etmeyi, bahçelerden domates-biber çalmayı “tercih” etmişlerdir.

Dahası silahlarını ve teçhizatlarını kolayca bulunabilecek biçimde “araziye” terk etmiş olmaları da, “devlet”i ne kadar içselleştirdiklerini, “devlet”le kendilerini ne kadar özdeşleştirdiklerini göstermektedir. Öyle ki, başarısız bir girişimden sonra kendilerini “devlet görevinden azat” ederken, “devlet”e ait malzemeyi de bırakmışlardır.

Ve bu “tim” yakalandığında, yorgun, uykusuz ve perişan bir halde bulunmuşlardır. Davranışları ürkektir. Kendilerinin “üniformalı”yken gösterdikleri özgüvenden geriye en küçük bir iz bile kalmamıştır. Çünkü artık onlar “devlet görevlisi” değillerdir, sıradan, normal “vatandaş” a dönüşmüşlerdir. Her sıradan, normal “vatandaş” gibi, kendilerini yakalayan “devlet görevlileri” karşısında elpençe durmaktan başka bir seçeneği yoktur.

Bu somut olay, “devletetapanlar”ın, devlet görevindeyken “herşeye muktedir” görünüşleri ve tutumlarının kaynağının, bizzatihi “ceberut devlet” zihniyeti olduğunu açıkça göstermektedir.

Yine bu somut olay, “özel kuvvetler” olarak adlandırılan ve 50 aylık “zorlu ve yoğun” bir eğitimden geçmiş bireylerin sanıldığı ve iddia edildiği kadar yetkin olmadıklarını göstermiştir. Bu da, “devlet”in, “merkezi otoritenin görüldüğü gibi güçlü olmadığını, onun kuvvetinin herşeyden önce **yaygara, gözdağı** ve **demagojiye** dayandığını gösterir”.

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org
erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM I**
MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
İLKER AKMAN: **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I**
*** **OLİGARŞİ NEDİR?**
*** **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III**
*** **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
*** **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **GRAMSCİ ÜZERİNE**
*** **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
*** **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
*** **“BDS”:** BİR PRAGMATİK SAPMA
*** **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
*** **ZAFER BİZİM OLACAKTIR!** [Ankara Davası Savunması]
*** **DEVİRİM PROGRAMLARI**
*** **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
*** **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
*** **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

- DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM** [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM II [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM III [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]
LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR

